

Kẻ Lừa Đảo

Contents

Kẻ Lừa Đảo	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	25
8. Chương 8: Phiên Ngoại	28

Kẻ Lừa Đảo

Giới thiệu

Số chương: 7 + 1PNEdit: ShinThể loại: 1×1, đam mỹ, hiện đại, gương vỡ lại lành, đô thị tình duyên, niên hạ, đường tha

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-lua-dao>

1. Chương 1

Đêm, đã về khuya.

“A.. Chỗ đó.. Lại... A...” Tiếng cô gái thở gấp lúc ẩn lúc hiện phát ra từ sát vách tường.

“Tại sao cứ nhất định phải rên rỉ thành tiếng, thật là.” Người ngồi trước bàn máy vi tính lắc đầu một cái, tiếp tục gõ bàn phím: Trong bóng tối, bản năng mách bảo cô rằng ở phía sau có vật gì đó đang hướng về phía mình, cô không còn dùng khí gờ đèn pin cầm tay lên xác nhận, gào thét một tiếng, liều mạng chạy về phía trước.

“Nguyệt, đứng chỗ này rồi... Nguyệt à...” Giọng nói sát vách không chút nào dừng lại, có điều lần này đổi thành giọng đàn ông.

Cô vẫn chạy, mãi đến khi đến một cây đèn đường mới dừng lại bước chân, nghe người ta nói, ma quỷ đều sợ ánh sáng. Cô yên tâm rồi, mò trong túi du lịch tìm kiếm chai nước.

“A... A... A!” Âm thanh sát vách càng ngày càng kịch liệt, tiếng cô gái bị làm đến gào thét thê thảm đã không còn được coi là quyến rũ. Đột nhiên... Chết tiệt... anh không nhận được gõ ra mấy dòng chữ này, thở dài, xoa loạn tóc rối trên đầu, đứng dậy đi tới phòng bếp rót nước uống.

“Xem ra lần sau không viết truyện kinh dị nữa, sửa thành truyện được rồi, sát vách đã có người làm mẫu sẵn, hay là vẫn nên viết dòng SM nhỉ?” Tầm mắt anh hơi mơ hồ, anh dùng sức bấm vào mi tâm, quả nhiên

thời gian dài nhìn vào màn hình máy vi tính khiến đôi mắt không được ổn cho lắm.

“Rìng rìng...” Tiếng chuông di động không hẹn lại vang lên, đại khái là do sợ hết hồn đi, âm thanh sát vách lập tức dừng lại, anh cầm ly nước chậm rãi đi qua, tiếp nhận cuộc gọi, thuận tiện lại uống thêm một hớp nước: “Alô?”

“Chào ngài, chúng tôi từ bệnh viện chín lẻ sáu gọi tới, xin hỏi ngài là gia quyến của Bạch Vân Bằng tiên sinh? Là như vậy, Bạch Vân Bằng ẩu đã đánh nhau dẫn đến xuất huyết dạ dày...” Người đàn ông ở đầu bên kia điện thoại liên miên không dứt nói.

Anh đặt ly nước trên bàn, lông mày đẹp dễ hơi nhíu lại, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì đó.

“Tiên sinh... Tiên sinh?” Thấy anh không trả lời, người đàn ông có chút chần chờ.

“À, tôi biết rồi.” Ngữ điệu đặc biệt bình tĩnh.

“Vậy ngài...”

“Một lát nữa tôi sẽ qua đó.” Một lát, mà không phải ngay bây giờ, xem ra đối phương ở trong lòng anh, căn bản không quan trọng mà, người ở đầu dây bên kia rõ ràng có chút chần chờ, “Vậy... Được rồi, hẹn gặp ngài sau.”

“Ồ.”

Liền cúp máy.

Anh bưng lên ly nước, một bên hướng về bàn vi tính đi một bên chậm rãi uống xong số nước còn lại, sau đó quay đầu lại, nhìn về phương hướng di động cả người dờ dãi ra. Đột nhiên, giống như bị cái gì đó thức tỉnh, trong mắt anh mê man quét một cái sạch sành sanh, nhanh chóng tóm lấy một bộ quần áo cùng bóp tiền, đổi giày, mở cửa, đi ra ngoài, “Ầm” một tiếng, cửa được dùng sức đóng vào.

Trong phòng khôi phục lại sự yên tĩnh.

Phòng bệnh yên tĩnh hiện tại ồn ào không khác gì một trận đá bóng, một thanh niên chừng hai mươi tuổi sắc mặt tái nhợt nằm ngay trên giường, cau mày nói khẽ với cô gái tóc đen dài đang ở bên giường cậu gào khóc tí tê, vẻ mặt không còn sự kiên nhẫn nữa. Bấy, tám thanh niên trẻ tuổi ăn mặc trang phục kỳ dị tụ lại thành một nhóm, không ngừng cao giọng tranh luận đề tài nào đó.

“Lần này coi như tiện nghi cho tụi nó, lần sau còn để tao mà thấy, tuyệt đối đánh bọn nó cho nát bét!”

“Mày thôi đi, vừa nãy không biết là ai, chân run đến nổi đi đường còn phải chặt vật.” Một thanh niên ăn mặc cực kỳ đẹp dễ với giọng nói cực khàn cất giọng, gây nên một trận cười phá lên.

“Nói hươu nói vượn, đó không phải là chân run? Mà là... Mà là... Tao uống quá say thôi!”

...

... ..

... ..

Cuối cùng, người bệnh trên giường không nhin được nữa, rống lớn nói: “Tất cả tụi bây im lặng hết cho tao, má nó phiền chết mẹ!” Phòng bệnh dần dần lắng xuống, nhưng chưa đến mấy phút lại ồn ào lần thứ hai.

Người bệnh trên giường thở dài, không biết ánh mắt đã lần thứ mấy không tự chủ chăm chú nhìn về phía cửa.

Người kia, chắc chuẩn bị đến đi?

Đột nhiên, cửa phòng bệnh bị đá một cái bay ra ngoài, nam nhân với nguyên một bộ đồ đen xuất hiện ngay ở cửa, trong phòng nhất thời yên tĩnh lại, mọi người dồn dập hướng mọi ánh nhìn về người đàn ông mới xuất hiện này. Người kia cao lớn tóc tai hơi rối, ngũ quan tinh xảo nhưng dị thường lạnh lùng, ánh mắt anh đảo qua một vòng, tầm mắt của mọi người trong phòng không hẹn mà gặp liền lảng tránh đi, mọi người ai nấy cũng nhìn nhau, đều cảm thấy người này nhìn rất quen nhưng lại không nhớ nổi là ai.

Chỉ có người bệnh trên giường vẫn lẳng lặng nhìn chăm chú vào anh, ánh mắt nóng rực dán sát vào anh, nhưng người mặc áo đen kia từ đầu đến cuối không thèm nhìn cậu, chỉ là khuôn mặt đẹp trai rất bình tĩnh, cúi đầu không nói một tiếng đi tới trước giường bệnh, sau đó mở miệng, âm thanh lạnh lùng: “Bạch Vân Bằng, cậu chơi đủ chưa?”

Trong nháy mắt ánh sáng trong mắt Bạch Vân Bằng đột nhiên tối sầm xuống, cậu cúi đầu: “Lê Nhiên, tôi không cần ông quan tâm.”

Bên trong phòng bệnh bắt đầu bàn tán xôn xao. Lê Nhiên, đây không phải là cái tên xa lạ, bọn họ thường hay nghe Bạch Vân Bằng nhắc về người này.

Lê Nhiên vẫn lạnh lùng nhìn cậu, đột nhiên nở nụ cười: “Được thôi, tôi mặc kệ cậu, cho dù cậu có bị người ta đánh tới nôn ra máu thì có liên quan gì đến tôi, tốt nhất là cậu nên chết đi, như vậy tôi liền sống thoải mái.”

Một thanh niên nhuộm tóc vàng khè vọt tới, một phát tóm được cổ áo Lê Nhiên: “Ông nói cái gì, thử nói lại lần...”

“Đừng chạm vào hắn!” Bạch Vân Bằng lớn tiếng ngăn cản, “Chuyện này không liên quan tới mày, đi ra ngoài!”

Lê Nhiên không nhúc nhích, anh đương nhiên biết rõ ràng Bạch Vân Bằng không phải đuổi anh ra ngoài.

Những người khác nhìn lẫn nhau, cuối cùng đều lui ra, ngay cả cô gái gào khóc cũng được khuyên giải mời ra ngoài.

Sắc mặt Lê Nhiên hòa hoãn một chút, lẳng lặng nhìn người bệnh nằm trên giường.

“Tôi không phải...” Bạch Vân Bằng do dự, cuối cùng vẫn quyết định nói ra, “Tôi không phải là bị người ta đánh tới nôn ra máu.”

“Vậy chính cậu tự mình cắn đứt lưỡi à?” Lê Nhiên trào phúng nói.

Bạch Vân Bằng cúi đầu: “Bác sĩ nói em uống rượu quá nhiều, dẫn đến xuất huyết dạ dày.”

Lê Nhiên sững sốt, lập tức cười lên: “Đáng đời.”

Năm ấy Bạch Vân Bằng mười hai tuổi, Lê Nhiên xuất hiện lần đầu tiên đã lọt vào tầm mắt cậu.

Năm ấy mùa đông rét mướt dị thường, nhưng ngày hôm đó lại ấm áp hiếm thấy, Bạch Vân Bằng ngồi trên cỏ chờ người ra ở cô nhi viện, khuôn mặt nhỏ nhắn tính nết trẻ con hiển hiện ở đó nhưng so với bạn cùng lứa tuổi lại lạnh lùng hiếm thấy. Tình cờ có mấy đứa bé đi tới bên cạnh nhóc, không lâu lắm cả đám cảm thấy chán ngắt đều rời bỏ nhóc đi nơi khác.

Bà lão già trong cô nhi viện thường ngày không làm gì mà chỉ nhìn nhóc: “Đứa nhỏ này, đã hơn ba tháng nay, ngay cả một câu nói cũng không chịu nói, thật là...”

“Cho tôi hỏi một chút, ở đây có bé trai nào mười hai tuổi tên là Bạch Vân Bằng không?” Một giọng nói từ phía sau bà vang lên, giọng nói lạnh lẽo trong suốt, nghe rất giống như tiếng kim loại đang được mài.

Nghe được câu hỏi này, bà lão kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy một người tóc dài đứng ở nơi đó nhìn bà, đó là một người cực kỳ đẹp trai, hai hàng lông mày tú lệ, tia sáng lưu chuyển giữa hai đôi mắt, môi mỏng đỏ tươi, vóc người cao gầy, cả người tà khí, nhưng lại là người có lực hấp dẫn trí mạng.

“Cậu là ai?” Cô giáo già chịu không nổi liền kinh ngạc.

Lê Nhiên nở nụ cười, anh cười lên rất dễ nhìn, nhưng cả người lại dẫn theo hàn ý khiến người khác tránh xa ngàn dặm: “Tôi đang hỏi bà, ở đây có bé trai nào mười hai tuổi tên là Bạch Vân Bằng không?”

Bà lão có chút sợ hãi, ngón tay run rẩy hướng về sân cỏ: “Nó đang ở đó, xin hỏi cậu là...”

Lê Nhiên không để ý đến bà, bước rất nhanh tới: “Cháu có phải là Bạch Vân Bằng?”

Khi còn bé Bạch Vân Bằng không để ý đến anh, khi đó nhóc đã là một đứa bé sáng sủa đẹp trai, mắt to lông mày rậm, tương lai sau này sẽ không ít các cô gái tuổi mộng mơ yêu mến.

“Tôi đang hỏi cháu đấy.” Lê Nhiên cúi đầu nhìn nhóc.

Vẫn không đáp lại.

Trên mặt Lê Nhiên cũng không biến hóa nhiều lắm, ngay cả ngữ điệu khi nói chuyện cũng không có biến: “Tôi là tiểu thúc của cháu, mới vừa sinh ra đã bị người ta đem cho, vì lẽ đó trước đây cháu chưa từng thấy chú, hiện tại chú muốn nuôi dưỡng cháu, nếu như cháu không phản đối, sau này chú sẽ chính là người giám hộ của cháu.”

“Tôi, phản, đối.” Bạch Vân Bằng gần từng chữ từng chữ, vẫn cúi đầu không ngước.

“Phản đối vô hiệu.” Giọng Lê Nhiên vẫn đều đều như sóng nước.

“Cái gì?!” Bạch Vân Bằng ngước đầu lên, hai mắt trừng lên nhìn anh, lông mày nhỏ nhíu lại cùng một chỗ, tính cách trẻ con cực kỳ đáng yêu.

Lê Nhiên nở một nụ cười không có ý tốt, hướng về nhóc nhíu mày, xoay người rời đi.

Bạch Vân Bằng đứng lên, theo sát phía sau anh lớn tiếng kháng nghị: “Sao ông có thể làm như vậy!”

“Chú luôn luôn làm như vậy!” Lê Nhiên cũng không quay đầu lại.

“Tôi không cần ông nuôi dưỡng!” Vừa không chú ý, Bạch Vân Bằng té sấp mặt xuống đất, Lê Nhiên dừng bước chân, không diu nhóc, chỉ chờ chính nhóc tự đứng dậy.

“Tôi không...” Bạch Vân Bằng hít một ngụm khí lạnh, có vẻ như chân đã bị trặc khớp, đau đến dữ dội.

Lê Nhiên khom lưng xuống, cúi đầu, ghé vào lỗ tai nhóc thấp giọng nói lời nhỏ nhẹ, hơi thở ấm áp thổi vào lỗ tai nhóc nói: “Cháu biết không, khi ba mẹ cháu chết có để lại năm triệu tiền bảo hiểm, người được lợi — là nhóc đó.” Nói xong, nghênh ngang rời đi.

Bạch Vân Bằng nghĩ một lúc rồi mới phản ứng lại, nhóc đột nhiên đứng lên, không lo chân đau hướng đến Lê Nhiên chạy đến: “Ông đứng lại, đứng lại đó, cái lão già khốn kiếp này! Ông đứng lại!”

Bà lão đứng cách đó không xa kinh ngạc đến ngây người, đứa nhỏ tự bết kia, lại mở miệng nói chuyện.

Cái này phải gọi là kỳ tích đi, đại khái, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Bạch Vân Bằng đi theo phía sau Lê Nhiên, đi vào bên trong một con hẻm nhỏ, đây đã là giờ ăn cơm tối, mọi người lui tới nơi này thật sự không ít, có nhân viên văn phòng trẻ tuổi vội vàng vàng đạp xe tan sở, có bà cô trung niên nhắc theo cà mèn đứng thức ăn từ từ bước đi, cũng có những ông lão vừa hạ xuống ván cờ tàn cục, chuẩn bị đi bộ về nhà ăn cơm.

Điều kiện gia đình của nhóc trước đây rất khá lại sống ở nơi xa hoa, đối với hoàn cảnh hỗn loạn này có chút không quen, hưởng hồ vừa mới bắt đầu, Lê Nhiên đã dẫn nhóc hết quẹo trái rồi quẹo phải xoay chuyển đến nửa ngày, nhóc thật sự bây giờ rất mệt, nó bất mãn hỏi: “Còn xa lắm không vậy?”

“Không xa.” Lê Nhiên ngay cả đầu cũng không quay lại, chỉ đi một mạch về phía trước, “Đi thêm nhiều một chút nữa liền tới.”

“Gì chứ? Còn xa đến thế sao?” Bạch Vân Bằng giận dữ dừng bước, Lê Nhiên cố tình không nói qua với nhóc, nói cái gì muốn nhận nuôi nhóc, lại đem nhóc tới địa phương quỷ quái này, “Tôi không đi!”

“Không đi thì cứ kêu xe đến rước, biết ngay cậu chỉ là đại thiếu gia ăn sung mặc sướng không đi nổi đường xa mà.” Lê Nhiên quay đầu lại, nở nụ cười nhạt, ý tứ khinh bỉ hiện rõ trên mặt.

Nụ cười này lập tức khiến Bạch Vân Bằng tức giận, nhóc bước vài bước đuổi theo Lê Nhiên: “Ai nói, ai nói tôi đi đường xa không được, tôi so với ông đi đường xa còn nhiều hơn ông đi.”

“Thật sao?” Lê Nhiên lộ ra bộ mặt hoài nghi.

“Đương nhiên!” Trong ánh mắt Bạch Vân Bằng cháy lên ngọn lửa kiên định, bất luận có làm sao, nhóc sẽ không để người này xem thường mình.

Trong lòng Lê Nhiên cảm thấy muốn cười, quả nhiên là tiểu quỷ đơn thuần.

2. Chương 2

“Nó bị sốt, đại khái có vẻ rất đau đi, thân thể run rẩy lợi hại thế kia cơ mà.” Lê Nhiên dùng mu bàn tay chạm nhẹ vào trán Bạch Vân Bằng, hơi nhíu mày lại, quay đầu nhìn bác sĩ sau lưng, trong lời nói đầy vẻ bất mãn, “Mấy người không có chút biện pháp nào sao?”

Tổng Thần tới bệnh viện này chưa đầy một tháng, mới chỉ là một thực tập sinh, đối mặt với ánh mắt Lê Nhiên, cậu thoáng chần chờ do dự, mới chậm rãi mở miệng: “Hiện tại chúng tôi đã làm hết khả năng mình có thể, tình huống xuất huyết đã biến mất, chỉ có điều... Thể chất của cậu ta... Thân thể cậu ta có được tính kháng thuốc cực cao.”

“Kháng thuốc?” Lê Nhiên gật đầu, “Đây hẳn là di truyền, ba cậu ta năm đó cũng giống như vậy, rõ ràng đã bệnh nặng thế, mà còn...”

“Xin hỏi giữa ngài và cậu ta có mối quan hệ như thế nào?” Tuy rằng luôn luôn nhắc nhở mình không nên quá nhiều chuyện, Tổng Thần vẫn ức chế không được lòng hiếu kỳ của mình, suy cho cùng, mối quan hệ giữa hai người này thật sự có chút kỳ quái.

“Tôi là kẻ thù của nó.” Lê Nhiên mặt không biến sắc nói.

“Hả?” Một đáp án hoàn toàn ngoài ý muốn, Tổng Thần ngay lập tức không kịp phản ứng lại.

“Có vấn đề gì không?” Lê Nhiên quay đầu lại, hơi nhướn mày, dưới ánh đèn mờ bên trong phòng bệnh, nhưng đôi mắt anh lại sáng sủa đến mức dị thường.

“Không... Không có.” Tổng Thần trái với lương tâm đáp, bèn chạy trốn đi ra ngoài.

Lê Nhiên quay đầu lại, trầm mặc không nói gì nhìn Bạch Vân Bằng nằm trên giường, kẻ thù, là kẻ thù đó.

Mười năm ở chung, cuối cùng, chỉ đổi lấy được hai chữ này mà thôi.

Em nhất định, hận anh lắm đúng không?

“Ừ... A...” Đúng lúc này, người trên giường phát ra tiếng thở gấp rên rĩ.

“Nào.” Tay Lê Nhiên ôn nhu mơn trớn tóc cậu.

Một giây sau, tay Lê Nhiên bị tóm lấy, áp sát vào mặt Bạch Vân Bằng.

Lê Nhiên nhíu chặt lông mày, anh cảm nhận được trong giấc mộng thân thể Bạch Vân Bằng đang không ngừng run rẩy, mồ hôi từ trên trán cậu không ngừng rơi xuống. Ánh mắt Lê Nhiên nhu hòa xuống, anh cúi đầu, khẽ hôn trán Bạch Vân Bằng.

Như được an ủi, Bạch Vân Bằng dần dần bình tĩnh trở lại, cậu nắm chặt tay Lê Nhiên, không còn rên rĩ nữa.

Lê Nhiên ngồi xuống trên ghế dành cho thân nhân người bệnh.

Không lâu sau, anh cũng ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, tay anh vẫn bị Bạch Vân Bằng nắm, mà đầu anh, nằm bên gối Bạch Vân Bằng.

“Tại sao?” Thanh âm trầm thấp khó có thể tưởng tượng nổi từ trong miệng truyền đến, Bạch Vân Bằng mở mắt ra.

Lê Nhiên mỉm cười: “Nhìn cậu đáng thương như thế, chỉ đồng tình một chút thôi.”

“Thật không nhìn ra ông lại là người có tâm đến thế, ông nghe cho kỹ đây, đừng tưởng tôi nằm như vậy liền buông tha cho ông.” Bạch Vân Bằng gắt gao trừng mắt nhìn anh.

Lê Nhiên không để ý chuyển đề tài: “Dạ dày không còn đau?”

“Đau muốn chết, chắc ông cao hứng lắm?”

“Cao hứng muốn chết.” Lê Nhiên lạnh lùng rút tay về, đứng dậy đi tới bên cửa sổ, châm lửa hút thuốc.

Phía sau truyền đến tiếng Bạch Vân Bằng: “Trong phòng bệnh không cho phép hút thuốc.”

“Tôi hút đây, cậu làm gì tôi?”

Trong phòng một trận im lặng.

“Lê Nhiên.” Cuối cùng, Bạch Vân Bằng mở miệng.

“Hử?”

“Nếu như tôi thật sự chết đi, ông có đau xót không?”

“Cậu đoán xem?”

Bạch Vân Bằng có chút tức giận: “Tôi đang hỏi ông đấy!”

Lê Nhiên ngừng một chút, cuối cùng phải mở miệng nói: “Này cần phải hỏi sao? Cậu thông minh như vậy, không phải đã sớm biết đáp án?”

Lần thứ hai rơi vào trầm mặc, từ lúc nào, hai người đã không còn lời nào để nói?

“Nếu năm đó tiểu thúc tôi chưa từng xuất hiện, có phải ông vẫn sẽ gạt tôi?”

“Có thể đi.”

Bạch Vân Bằng nhìn thẳng vào Lê Nhiên, như hờn giận, lại như thề thốt nói: “Tôi hận ông, tôi thật sự rất hận ông.”

Lê Nhiên quay đầu lại, lẳng lặng nhìn cậu, Bạch Vân Bằng cũng nhìn theo anh, giữa hai người như có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng lại không thể nào nói được. Lê Nhiên nghiêng đầu, nhìn một chút chai nước biển: “Gần sắp hết rồi, tôi đi gọi y tá.”

“Lê Nhiên!” Bạch Vân Bằng gọi tên anh.

Lê Nhiên dừng bước lại: “Chuyện gì?”

Bạch Vân Bằng lớn tiếng hỏi: “Ông không muốn giải thích với tôi sao?”

Lê Nhiên do dự một chút, hồ hững hỏi: “Còn điều gì có thể giải thích sao?”

“Đủ rồi, ông đi đi.” Bạch Vân Bằng cúi đầu không nhìn anh nữa.

Lê Nhiên đi ra khỏi phòng bệnh.

Bạch Vân Bằng nhìn ngoài cửa sổ, trong mắt chỉ còn thần sắc thống khổ.

Lê Nhiên, anh không để ý em hận anh sao, hay căn bản anh chưa từng quan tâm đến con người của em?

~Năm 14 tuổi, lần đầu tiên Bạch Vân Bằng trốn học.

Cậu không phải đứa nhỏ dễ thuận theo, từ trước cho đến nay, cho dù có được thầy cô răn dạy nhưng chẳng qua chỉ là chuyện thường như ăn một bữa cơm, nhưng khiến cậu không cách nào khoan dung chính là, giáo viên chủ nhiệm lại đem hết thấy những sự nghịch ngợm quy kết nói rằng cậu không được ba mẹ dạy bảo. Cứ mỗi một lần lại một lần mời người nhà. Một cách tự nhiên, Lê Nhiên một thân tà khí cùng với những phụ huynh khác biệt rất rõ ràng trở thành mục tiêu công kích từ những thầy cô yêu dấu.

Vào ngày hôm đó, cũng tương tự không có ngoại lệ.

“Bạch Vân Bằng, em tới đây.”

Bạch Vân Bằng không tình nguyện đi tới.

“Người kia là ai vậy, sao mỗi lần cô gọi điện thoại đến nhà em, đều do người này bắt máy, em không còn thân thích nào khác sao?”

Bạch Vân Bằng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt cô giáo: “Không có.” Ông bà trong nhà đều đã mất, ba mẹ mới vừa chết, những người bà con thân thích hay lui tới chơi chỉ trong biến cố này liền biến thành người xa lạ, cái này phải gọi là lòng người dễ thay đổi, đại khái chính là ý này đi.

Nếu như bọn họ biết cậu được năm triệu tiền bồi thường bảo hiểm, có mời Lê Nhiên tới đây thu dưỡng cậu không?

“Sao em lại có thể ở chung một chỗ với hạng người như vậy, cái loại này... Một nam nhân cả người đầy yêu khí lại để tóc dài, vừa nhìn liền biết không phải loại người tốt lành gì.” Nói tới đây, cô giáo lắc đầu ngoa ngán thờ dài, “Một đứa bé tốt như thế này, lại để người không có đứng đắn dạy hư.”

“Em xác nhận hẳn ta không phải là người tốt, nhưng mà, em có biến thành ra sao không có quan hệ gì đến hẳn.” Nói xong câu đó, Bạch Vân Bằng quay đầu bỏ đi, quả thật cậu rất ghét Lê Nhiên, nhưng không biết tại sao, cậu không thích nghe người khác nói về hẳn như vậy.

Trở lại lớp học thu dọn sách vở, Bạch Vân Bằng nhấc túi xách đi ra khỏi lớp học.

“Bạch Vân Bằng, em đi đâu vậy, Bạch Vân Bằng!”

Cậu quyết định, mình phải trốn học.

Chỉ có điều, cậu có thể chạy trốn tới chỗ nào đây?

Một mỗi ngồi ven đường nhìn dòng xe cộ lượn tới lượn lui, trước đây không lâu Bạch Vân Bằng còn nhìn thấy trên TV có dòng “Trời đất bao la, nhưng không có chỗ cho ta dung thân” thấy nó thê lương làm sao. Cậu bắt đầu nhớ tới, nhớ tới một nơi không biết có nên gọi là nhà hay không, nhớ đến người đàn ông tóc dài lạnh lùng đứng trong phòng hồ hững lâu lâu còn quan tâm đến cậu, nhớ đến ánh đèn màu vàng mỗi lần bật lên bụi sẽ bay đầy nhà rồi tỉnh rồi ngủ. Nhớ đến chai rượu tuy cay xé nồng nhưng lại mang hương thơm dịu ngọt, uống ly thứ nhất không tự chủ được liền uống ly thứ hai, muốn dừng cũng dừng không được.

Cậu đứng dậy vỗ đi đất cát dính trên người, Bạch Vân Bằng quyết định trở về nhà.

Đứng ngay cửa, cậu đột nhiên dừng bước, giọng Lê Nhiên lúc ẩn lúc hiện truyền ra ngoài, ít đi sự ngạo mạn, thêm phần khiêm tốn xa lạ, chỉ là cái khiêm tốn kia dị thường trúc trắc, nghe có phần cứng rắn.

“Nửa phần sau tôi nhất định sẽ mau chóng hoàn thành rồi giao bản thảo, trước tiên ngài có thể cho tôi xin một nửa tiền... Vâng, tôi biết, có thể là... Gần đây tôi có hơi bận rộn... Sẽ không đâu, tôi đảm bảo sẽ không giống như lần trước kéo dài bản thảo, ngài... Alô, đừng cúp máy, tôi...” Hẳn là đối phương đã cúp máy đi, Lê Nhiên tức giận ném di động, lăm bậm chữi thề một câu.

“Sao ông sốt ruột cần tiền đến thế? Không phải còn có năm triệu...” Bạch Vân Bằng lăm liết đẩy cửa đi vào ngồi trên ghế sofa cũ nát phát biểu ý kiến cá nhân, nói tới chỗ này đột nhiên dừng lại, một người có năm triệu, lẽ nào còn ở ngay trong căn phòng tồi tàn này, trong khi đó lại vội vã mong muốn một nửa tiền nhuận bút kia?

Lê Nhiên cúi đầu ngồi ở trên ghế, không để ý đến cậu.

“Căn bản ông không có tiền đúng không?”

“Sao ông lại nuôi dưỡng tôi, tính làm từ thiện à?”

“Nếu đã như vậy, tại sao ông không nói sớm?”

Vấn đề này nói tiếp vấn đề kia, trong lòng Bạch Vân Bằng không thể nói ra đó là tư vị gì.

Lê Nhiên ngẩng đầu, cười lạnh, nhưng không nói câu nào.

Bạch Vân Bằng tức giận từ trên ghế sofa nhảy xuống: “Sao ông không nói chuyện?”

“Lời cháu cũng đã nói hết, chú còn lời nào để nói?”

“Ông...” Bạch Vân Bằng nhất thời nghẹn lời.

Lê Nhiên thấy cậu không nói lời nào, đứng lên bắt đầu thay quần áo.

“Ông... Thật là...” Bạch Vân Bằng không biết nên nói cái gì cho phải, hiện tại cái kẻ đáng ghét nhất này, trong những thời khắc bất lực lại cứ vô tư giúp đỡ cậu, cậu còn điều gì có thể nói đây?

Lê Nhiên đẩy ra cửa chính đi ra ngoài.

“Ông đi đâu vậy?”

“Tìm việc làm. Nếu không chúng ta phải uống gió Tây Bắc mà sống nha, Bạch thiếu gia.” Lê Nhiên vẫn mang bộ dáng không hề để ý, “Còn nữa, cháu lại trốn học?”

Bạch Vân Bằng mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, đây là lần đầu tiên sau hai năm mới nhìn thấy cậu cười, cậu đánh một cái vào lưng Lê Nhiên: “Cái gì mà “Lại”, đây là lần đầu tiên tôi trốn học đó.”

“Sau này sẽ không có lần thứ hai.” Lê Nhiên vỗ lên đầu cậu. Thằng nhóc này lớn quá nhanh, hai năm trước chỉ mới đến eo anh, hiện tại đã cao đến bờ vai anh, chỉ cần qua mấy năm, anh muốn vỗ đầu cậu cũng khó.

“Đi ra ngoài cố gắng kiếm tiền, tôi không muốn bị chết đói.” Bạch Vân Bằng nhấc túi xách lên, đi theo Lê Nhiên ra cửa, nhìn anh cúi đầu khóa cửa, bỗng nhiên cảm thấy người này kỳ thực cũng không ghê gớm như mình nghĩ, hơn nữa...

“Nhớ phải cố gắng đọc sách, không để chú phải tốn tiền đóng học phí —— cái cửa này bị gì thế nhỉ, sao khóa không được?” Đầu Lê Nhiên càng cúi thấp hơn, tóc dài như thác nước xõa xuống, ừm... Thác nước này đúng là rối loạn. Chẳng qua...

Bạch Vân Bằng đi qua nắm lấy cái khóa, dễ như ăn kẹo khóa cửa lại, học theo dáng vẻ người lớn, giả vờ thâm trầm lắc đầu thở dài: “Ông đúng là lão già gốc gác.”

Lê Nhiên liếc mắt trừng cậu.

Sao hôm nay cậu lại tốt đến như thế? Một bên Bạch Vân Bằng đi theo Lê Nhiên ra phía sau ngõ, một bên ở trong lòng bụi ngùi nghĩ ngợi.

3. Chương 3

Một đêm dài qua đi, ngày mới chuẩn bị đón ánh bình minh.

Đêm tối yên tĩnh trôi qua, căn phòng bệnh lại khôi phục huyền não như ngày hôm qua. Cái này đến tột cùng là phúc, hay là họa?

Bạch Vân Bằng nằm trên giường bệnh, bất đắc dĩ nhìn cả nhóm ‘Bằng hữu’ vây quanh cậu ồn ào không ngớt. Ngay chính giữa hai người, có một giường bệnh còn trống, đám hồ bằng cầu hữu này trắng trợn không kiêng dè ngồi lên, dẫn tới có rất nhiều người hiếu kỳ đi ngang qua đều nhìn vào trong dòm ngó xung quanh.

“Thằng nhóc này mày có bệnh đầu, cả ngày hôm nay nằng to như thế mà còn đeo khẩu trang làm gì!” Nam nhân một thân trang phục sắc sỡ lôi kéo người đeo khẩu trang bên cạnh, ý cười xấu xa hiện lên rõ ràng.

“Đừng quậy!” Nam nhân đeo khẩu trang kia mặc nguyên bộ áo da màu đen bó sát người, nhưng trên mặt lại mang khẩu trang màu trắng, xem ra nhìn có chút buồn cười.

“Sao lại mang theo cái này?”

“Mẹ tao bảo đeo lên, không biết lí do.”

“Từ lúc nào mày biết nghe lời thế?”

Giọng nói nam nhân đeo khẩu trang hạ thấp: “Mẹ tao gần đây thân thể bà không tốt lắm, bà nói cái gì, tao cứ nghe theo là được rồi.”

“Lê... Nhiên... Sao tao cảm thấy cái tên này nó quen quen kiểu gì ấy?” Nam tử một thân trang phục Hip-Hop nói không ngừng.

Có người bên cạnh lập tức vỗ đầu cậu một cái thật mạnh, cậu bắt mắt quay đầu lại: “Thằng nào đánh tao? Mày muốn gì?”

“Câm miệng.” Nam nhân thủy lam đánh cậu một cú, đồng thời hướng về cậu liếc mắt ra hiệu.

Thằng nhóc Hip-Hop nghi hoặc, nhưng không hỏi lại.

“Mày không biết Lê Nhiên, là do tao chưa từng đề cập về hắn.” Bạch Vân Bằng rất khẳng định, nhưng có người không nhận được liền cười lên.

“Cười cái gì?” Bạch Vân Bằng nhú mày.

“Không có gì, không có gì.”

Bạch Vân Bằng đang muốn hỏi lại, nhưng không ngờ bị một cô gái bận đồ màu đen tên là Hiểu Oánh ôm chặt lấy: “Bằng, cho em chăm sóc anh nha.”

“Không cần, không cần.” Cậu vội vàng đẩy cô ra, liên tục lắc tay, Hiểu Oánh chỉ nhìn đã biết là một cô bé nhà giàu được nuông chiều từ nhỏ, kêu nhỏ tới chăm sóc chính mình, má ơi, cả nhà nhỏ không lột da cậu ra mới là lạ.

“Anh vì cứu em mà bị thương, em làm sao có thể mặc kệ anh được!”

“Tôi không phải...” Bạch Vân Bằng cho dù có trăm miệng cũng không cách nào bào chữa, lúc đó chỉ nhìn thấy một đám người bắt nạt một người liền phản xạ có điều kiện xông tới, ai ngờ bởi vì uống rượu quá nhiều rồi còn vận động mạnh nên đột nhiên nôn ra máu!

“Để người khác chăm sóc cho anh, em khó lòng yên tâm!” Hiểu Oánh rơi nước mắt nói.

“Cô mà tới chăm sóc cho nó, người khác càng khó yên lòng hơn.” Lê Nhiên không biết từ khi nào đã trở về, mặt lãnh đạm nghiêng người dựa trên cửa, lạnh lùng nói.

Hiểu Oánh sững sốt: “Ông là ai?”

Lê Nhiên không đáp.

“Bằng, hắn là ai?”

Bạch Vân Bằng trừng mắt nhìn Lê Nhiên: “Hắn là tên khốn kiếp.” Câu nói này ở một trình độ nào đó, cho dù không nói cũng không có gì khác nhau.

Nhưng Hiểu Oánh lại không rõ ràng cho lắm.

Bạch Vân Bằng quay đầu đi không lên tiếng, Lê Nhiên vẫn duy trì tư thế cũ, trong lúc nhất thời Hiểu Oánh cũng không biết phải làm thế nào.

Nhất thời bầu không khí trở nên sốt sắng hẳn lên.

“Cái kia...” Nam nhân thủy lam đúng lúc mở miệng giải vây, “Tao thấy lão Tam mệt rồi, cần được nghỉ ngơi, tội tao không nên đi quấy rầy mày nữa.”

“Vậy chúng ta đi thôi.”

Một đám người nhanh chóng rút đi, chỉ để lại hai người trong phòng.

“Sao tội bây không cho tao mở miệng, lẽ nào tội mày không thấy cái tên Lê Nhiên đã từng nghe qua nơi nào sao?” Đi trong hành lang bệnh viện, thằng nhóc Hip-Hop hỏi.

Nam nhân thủy lam quay đầu lại nhìn một chút, rốt cục mới chịu mở miệng: “Cái tên Lê Nhiên này đương nhiên nghe quen tai, lão Tam đã từng nhắc đến hắn.”

“Nhưng mà chính hắn không phải nói...”

“Có khả năng chính hắn cũng không biết chính mình thường hay nhắc đến tên người ta đi.” Bên cạnh có người có mái tóc ngắn hơn chút so với Lê Nhiên, nhưng rõ ràng chính tề hơn rất nhiều trả lời vấn đề của nam nhân.

“A?”

Nam nhân thủy lam nhún nhún vai: “Bởi vì lão Tam mỗi lần nhắc đến Lê Nhiên, đều trong trạng thái xin quắc cần câu.”

Thằng nhóc Hip-Hop huýt sáo: “Hóa ra là vậy.”

“Lần đầu lão Tam tới quán bar, tao cảm thấy có gì đó không đúng, hẳn không giống như dân chơi, mà dường như có tâm sự giải quyết không được mới mượn rượu giải sầu, bây giờ nhìn lại, cái người tên Lê Nhiên này, chính là tâm sự của hắn.” Nam nhân thủy lam tuổi lớn nhất trong nhóm thở dài.

Thằng nhóc Hip-Hop suy nghĩ một chút mới nói: “Ý mày là, hẳn đối với cái tên Lê Nhiên nhớ mãi không quên, rồi lại không thừa nhận? Nhưng mà... Hắn không phải đàn ông sao?”

Người đàn ông tóc dài gật đầu: “Tụi mày không cảm thấy Lê Nhiên rất giống một người sao? Không đúng, phải nói là người kia giống Lê Nhiên đi.”

“Là ai?”

“Hiếu Oánh, tóc dài, mặc đồ đen, cao lớn, thân gầy, không khác biệt mấy.”

“Ý mày là lúc đó lão Tam còn chưa kịp thấy mặt Hiếu Oánh liền xông lên là bởi vì...”

“Đại khái chính là như vậy đó.” Nam nhân thủy lam quay đầu lại, nhìn người bên cạnh vẫn im lặng không nói, “A Phi, mày sao thế, sao hôm nay lại thành thật đến như vậy, cổ họng không thoải mái sao?”

Cái người bị gọi là ‘A Phi’ chính là nam tử đẹp trai ngày hôm qua có đến thăm bệnh, cậu chỉ mới gia nhập không lâu, nhân duyên cũng rất tốt, chỉ là do bệnh viêm họng, thỉnh thoảng cổ họng sẽ không nói thành lời. Đầu chỉ giờ lên rồi hạ xuống, A Phi khẽ mỉm cười: “Không có gì, theo mày... Cái người tên Lê Nhiên kia ổng hiện tại bao nhiêu tuổi?”

“So với chúng ta không kém bao nhiêu đâu, cũng có thể là lớn hơn chúng ta một chút, có gì sao?”

“Như vậy cũng không phải ...” A Phi dăm chiêu.

“Không phải gì?”

A Phi cười lên: “Không phải người yêu lý tưởng của tôi!”

Mọi người cười ngặt.

“À... Có đúng không?” Nam nhân thủy lam vẫn bình tĩnh, chẳng qua chỉ cảm thấy phía sau lưng mình hơi lạnh, tại sao mọi người bên cạnh mình, đều là loại người cổ quái khó dò?

Haizz!

~Mười sáu tuổi, lần đầu tiên Bạch Vân Bằng ngồi trên xe lửa.

Nói đến cái “Lần đầu tiên” không khỏi có trễ chút, nhưng trước mười hai tuổi đó Bạch Vân Bằng chỉ áo đưa đến tay cơm bưng đến miệng, ra ngoài có xe đưa đón, nếu lộ trình có xa một chút, xe lửa không thể sánh được so với phương tiện máy bay, lại không thể so sánh được với ca nô tiêu dao, đương nhiên là không đáng được cân nhắc đến. Sau này khi mười hai tuổi và đi theo Lê Nhiên, sinh hoạt có thể nói là nghèo rớt mồng tơi, cơm còn ăn không đủ no, nào có nhàn rỗi dùng tiền để đi xe lửa?

“Thật sự có người muốn xuất bản truyện của ông? Còn kêu ông đi đàm phán? Lệ phí là do bên kia chi trả?” Bạch Vân Bằng không tin, mấy truyện kinh dị của Lê Nhiên cậu đọc còn không thấy sợ, thế mà có người lại thưởng thức, đến cùng người này thưởng thức cái gì đây ta?

“Mỗi năm đều có người ngu ngốc, chỉ có điều năm nay đặc biệt hơi nhiều hơn thôi.” Lê Nhiên cười nhạt. Thật ra Lê Nhiên là người rất thích cười, chẳng qua đa số thời điểm đều mỉm cười lạnh thôi.

Bạch Vân Bằng làm mặt quỷ.

Đang nói, xe lửa đã đến trạm, rất nhiều người điên cuồng hồ hởi chen vào, còn không chờ hai người kịp phản ứng, bên người Lê Nhiên cùng Bạch Vân Bằng đã có ba nam nhân tướng mạo không quen chen vào.

Bạch Vân Bằng nhú mày lại, chính mình thì không sao, nhưng mà Lê Nhiên... Nói thật, cậu không muốn để cho người khác ngồi bên cạnh anh, sớm biết như thế không bằng ngồi cùng một chỗ với anh. Ờ? Lê Nhiên ngồi kế bên ai mắc mớ gì đến cậu? Bạch Vân Bằng dùng sức lắc lắc đầu, đem ý nghĩ vừa nảy quăng ra sau đầu.

Đúng là Lê Nhiên không sao cả, chỉ gương mặt ngó lên giá để hành lý.

Lê Nhiên tỉnh lại sau giấc ngủ, lúc đó đã là 12 giờ khuya, nhìn sang bên cạnh đã không còn thấy Bạch Vân Bằng. Đứng dậy vượt qua ba người bên cạnh mới vừa rồi còn chén chú chén anh, hiện tại đã ngủ say như chết, Lê Nhiên đi rửa mặt. Còn hành lý... Thôi kệ, bên trong cũng không có vật giá trị, huống hồ nếu đem cái valy từ trên giá để hành lý xuống, trong thời gian ngắn khó có thể làm được.

Phẩy tay từ WC trở về, Bạch Vân Bằng vẫn chưa trở về. Không biết thằng nhóc này lại chạy đi đâu rồi? Lê Nhiên đứng tại chỗ nhìn bốn phía, nhìn thấy cách đó không xa có một người đàn ông lén la lén lút cũng hướng về anh nhìn sang. Lê Nhiên theo thói quen lạnh lùng quay sang nhìn lại, đột nhiên người đàn ông rút ra một đoạn dao vọt tới, Lê Nhiên lắc mình tránh thoát, thuận lợi túm lấy cái bàn mấy ông bợm nhậu khi nãy dùng để đựng bia, đang muốn quăng, nhưng có người nhanh hơn anh một bước, hướng về sau gáy người đàn ông đập mạnh một cái.

“Rắc rắc!” Một tiếng động thật lớn. Người đàn ông ngừng một chút, sau đó từ từ ngã xuống đất.

Lúc này, Lê Nhiên thấy rõ người đã đánh lén sau lưng người đàn ông, đó là Bạch Vân Bằng, trong tay cậu nắm chặt một nửa chai bia, thở hồng hộc nhìn anh.

“Cháu...” Lê Nhiên còn chưa kịp nói, Bạch Vân Bằng liền vọt tới, dùng sức ôm lấy bờ vai anh: “Ông có sao không, bị thương chỗ nào?”

“Yên tâm, chú không có chuyện gì.” Lê Nhiên trong nụ cười không có lạnh lẽo cũng không hề châm biếm, nhưng lại thêm một phần khiến lòng người ấm áp.

“Thật sao?”

“Đương nhiên.”

Bạch Vân Bằng nở nụ cười vui vẻ, đem Lê Nhiên ôm vào trong lòng ngực. Lê Nhiên nhú mày đẩy cậu ra, Bạch Vân Bằng đỏ mặt, liền thả tay xuống.

Các lữ khách từ từ tỉnh giấc, kinh ngạc nhìn tình cảnh trước mắt này, cảnh sát cũng chạy tới, nghe Lê Nhiên thiếu kiên nhẫn nói ra tình huống, anh lật qua lật lại dò xét trong túi áo người đàn ông kia, móc ra một gói bột màu trắng, xé túi ra, lấy một ít vờ vờ trên tay.

“Ma túy.” Lê Nhiên thấp giọng nói, trong mắt lóe lên tia sáng phức tạp.

“Ma túy?” Bạch Vân Bằng sợ hết hồn, lớn tiếng lặp lại.

Xung quanh vang lên một tràng nghị luận đầy thốn thức.

“Đúng vậy, người anh em lá gan của cậu cũng lớn thật, bây giờ lập công lớn rồi đấy!” Cảnh sát cười híp mắt nhìn về phía Bạch Vân Bằng, “Sao cậu biết hắn là kẻ buôn bán ma túy?”

Bạch Vân Bằng lắc đầu: “Không phải tôi, ông ta là người đầu tiên gặp được tên này.”

“Sao anh lại biết tên này?” Cảnh sát nhìn về phía Lê Nhiên.

“Tôi cái gì cũng không biết.” Lê Nhiên lạnh lùng ném câu nói, sau đó đi tới chỗ ngồi bên cạnh, “Tránh qua một chút, tôi muốn đi vào.”

Cảnh sát vẻ mặt mờ mịt, Bạch Vân Bằng đuổi theo sau: “Lê Nhiên, khi nãy có người bán vé giường nằm, tôi có mua một vé, chúng ta đến chỗ đó đi.”

Lê Nhiên gật đầu, chuyển hành lý xuống.

Bạch Vân Bằng như nhớ ra cái gì đó, đột nhiên nở nụ cười, nhẹ giọng hỏi Lê Nhiên: “Không phải vì chuyện ma túy mà ông đi đến đó?”

“Phải thì thế nào?” Lê Nhiên nhú mày.

Bạch Vân Bằng cười càng lợi hại: “Nhìn vẻ mặt của ông, người ta còn cho rằng ông chính là cảnh sát muốn bắt hãm, mới tính đi giết ông để diệt khẩu.”

Lê Nhiên liếc mắt nhìn cậu: “Nếu muốn bị đánh thì cứ nói thẳng.”

Bạch Vân Bằng cũng không tức giận, vui cười hớn hở đi theo.

“Đúng rồi.” Lê Nhiên dừng bước chân, “Sao cháu lại có tiền?”

Sắc mặt Bạch Vân Bằng không được tự nhiên: “Tôi...”

Ánh mắt Lê Nhiên lạnh xuống, anh suy nghĩ một chút, Bạch Vân Bằng không phải là đứa nhỏ học thói hư tật xấu, vì lẽ đó... Anh rõ ràng: “Đáng lẽ chú nên đưa cho cháu một ít tiền để tiêu xài.”

“Ừm.” Bạch Vân Bằng cúi đầu.

Lê Nhiên liếc cậu, nghĩ khi về nhà phải giáo huấn lại thằng nhóc con này, liền dời đi đề tài: “Chỉ mua một vé giường nằm?”

“Đúng đó, có gì sao?”

“Một vé giường nằm chỉ có một giường nha, vậy cháu nói xem có sao không?”

“Ồ? Thật sao?” Bạch Vân Bằng cười bên lên, “Tôi còn tưởng họ sẽ cho chúng ta một phòng.”

Lê Nhiên thở dài: “Cháu cho rằng đây là nhà trọ sao, được một phòng? Thôi đi trả vé lấy lại tiền đi!”

“Tôi không muốn!” Bạch Vân Bằng khẩu khí kiên định, “Chỉ cần một giường là đủ ngủ ngon rồi.”

Lê Nhiên liếc cậu, trong lòng âm thầm suy tư, thằng nhóc này gần đây càng ngày càng quái lạ, có một số thời điểm còn tốt tính, một số thì lại đặc biệt mạnh mẽ, anh không thể làm gì khác hơn là lấy vali trong tay đưa tới tay Bạch Vân Bằng: “Cầm lấy, đi thôi.”

4. Chương 4

Bạch Vân Bằng nhìn laptop đặt trên đầu gối, Lê Nhiên đang nghiêm túc gõ bàn phím: “Này.”

“Nói.”

“Ông không cần ở lại chỗ này đâu.”

Lê Nhiên ngẩng đầu lên nhìn cậu: “Không phải cậu kêu tôi tới đây sao?”

“Cái đó là...” Bạch Vân Bằng cúi đầu, âm thanh cũng thấp xuống, “Tôi nghĩ rằng mình sẽ chết, nên tối hôm qua mới gọi di động cho ông.”

“Chỉ nôn ra máu đã nghĩ đến chết, cậu nghĩ mình là gì? Tính giống như công chúa Bạch Tuyết bị con thoi đâm trúng tay rồi chết?”

“Công chúa Bạch Tuyết? Đó là công chúa ngủ trong rừng chứ?”

“Ha, hóa ra là công chúa ngủ trong rừng, xin lỗi, gọi sai tên.” Lê Nhiên vẻ mặt bồn chồn chợt lóe lên.

“Nè!”

Lê Nhiên dừng lại công việc, dáng vẻ suy tư nhìn cậu, ánh mắt thật lâu cũng không dời đi.

“Tự dưng ông nhìn tôi làm gì?”

“Thời điểm cậu cận kề cái chết, liền nghĩ đến tôi?”

“Ông mơ mộng quá, tôi là nghĩ, nếu mà chết ấy, trước tiên phải thu hồi quyền lợi cái đã.”

“Chỉ có chút ít tiền, coi như cho luôn đi.”

“Năm triệu! Đó là số tiền của mười năm trước, nếu như đặt trong thời buổi hiện tại chỉ ít cũng là 50 triệu, ông nói xem ông cần nhiều tiền như thế để làm gì?”

“Tôi đi trả nợ.”

“Hả?”

“Tôi thiếu nợ tập đoàn buôn ma túy một khoản tiền lớn, nếu như không trả, bọn họ sẽ lấy mạng của tôi.” Ánh mắt Lê Nhiên trôi ra ngoài cửa sổ, như đang nhớ lại kỷ ức ngày xưa.

“Thật sao?”

“Giả bộ thôi.”

Bạch Vân Bằng mạnh mẽ trừng Lê Nhiên một chút, không thềm để ý để anh nữa.

Nhưng mà...

“Này.” Một lát sau, Bạch Vân Bằng không chịu được sự cô đơn, lần thứ hai nghiêng đầu gọi anh.

“Đừng có mà này này, tôi có tên tuổi đảng hoàng.” Lê Nhiên đang chuyên tâm viết tiếp bản thảo, cũng không ngẩng đầu lên.

“Tôi muốn ăn đồ ăn vặt.”

Lê Nhiên đáp như chém đinh chặt sắt: “Không được.”

“Tại sao? Dạ dày tôi không còn đau nữa.” Ngay cả như thế này mà còn...

“Tuy rằng hiện tại không đau, nhưng ăn vào sẽ đau.”

“Ai nói?” Bạch Vân Bằng nhú mày.

“Bác sĩ nói, một tuần không thể ăn đồ ăn vặt, cậu nên nghe lời đi.”

“Nếu không ăn tôi sẽ không đủ dinh dưỡng, bệnh sẽ lâu lành.” Bạch Vân Bằng trái lo phải nghĩ, cuối cùng cũng tìm ra được lý do chí lý.

“Cậu cho rằng nếu nhanh hơn một chút thì sẽ tốt?”

Bạch Vân Bằng như đụng phải gai nhọn, quyết định sử dụng đòn sát thủ: “Lê Nhiên, ông còn nhớ chúng ta là loại quan hệ gì không?”

“Đương nhiên là nhớ.” Lê Nhiên gạt đầu, nhướn miệng cười, tuy không thể nói nụ cười này nghiêng nước nghiêng thành nhưng cũng khiến cho người nào đó đã quên chính mình muốn làm gì, nhưng chỉ cần một câu nói đó, lập tức khiến Bạch Vân Bằng trở về thực tại, “Chúng ta là kẻ thù, nỗi thống khổ của cậu chính là niềm vui sướng nhất đời tôi.”

“Lê Nhiên, ông còn nợ tôi tiền đấy!”

“Vậy thì sao?” Lê Nhiên vẫn không để ý.

“Hoặc là trả tiền lại, hoặc là nghe lời tôi.”

“Không được.” Lê Nhiên trả lời vẫn chém đinh chặt sắt như cũ.

“Tôi nói được là được.”

“Tôi nói không được là không được.” Lê Nhiên cúi đầu, tiếp tục gõ bản thảo, căn bản không đem uy hiếp của cậu để vào trong mắt. Về mặt anh lãnh đạm trước sau như một, nhưng trong mắt Bạch Vân Bằng, lại chói mắt đến như vậy.

Dạ dày đau thắt từng cơn, Bạch Vân Bằng bực mình, tuy rằng Lê Nhiên nhìn qua có vẻ quan tâm cậu, nhưng thật ra có để ý đến cậu đâu? Anh chẳng qua lấy đi tiền bảo hiểm của ba mẹ cậu tiêu xài xem như

bố thí đã nuôi nấng cậu trong vòng mười năm mà thôi, chính mình đúng là thằng ngu, thời điểm cận kề cái chết còn muốn gặp anh lần cuối, có khi trong lòng tên này, toàn đi nói xấu sau lưng mình thôi.

“Tôi không cần ông quan tâm!” Bạch Vân Bằng rống to một tiếng.

Trong nháy mắt, Bạch Vân Bằng cảm giác được trong mắt Lê Nhiên lướt qua một tia ưu thương, nhưng cái nháy mắt này quá nhanh đi, nhanh đến nỗi Bạch Vân Bằng hoài nghi chính mình nhìn lầm, một giây sau, Lê Nhiên liền cười lạnh đứng lên.

“Ngài muốn ăn gì, ông chủ nợ?” Lê Nhiên khẩu khí lạnh lùng.

Bạch Vân Bằng cúi đầu, cậu cảm thấy mình sai rồi, Lê Nhiên là vì muốn tốt cho cậu, nhưng cậu lại tổn thương anh. Không, gì chứ, làm sao Lê Nhiên lại có khả năng bởi vì một câu nói của cậu mà tổn thương được? Căn bản anh không quan tâm chính mình, không cần ảo tưởng. Nhưng mà, nếu như Lê Nhiên thật sự quan tâm cậu thì sao?

“Cái gì cũng được, tùy tiện đi.” Bạch Vân Bằng lúng túng, nhưng trong lòng tính toán, nếu Lê Nhiên lần thứ hai khuyên can cậu, cậu sẽ không cần ăn nữa.

“Được rồi.” Lê Nhiên xoay người đi ra ngoài, ngay cả nhìn cậu một cái cũng không thêm.

Bánh bao thịt nóng hổi, luôn luôn là món ăn vặt Bạch Vân Bằng thích ăn nhất, nhưng hiện tại, cậu ngay cả một điểm khẩu vị cũng không có. Cậu lén lút chăm chú nhìn Lê Nhiên mặt lạnh như băng, Bạch Vân Bằng chần chờ, không biết có nên ăn hay không ăn.

Thôi kệ, tội tình gì dẫn vật chính mình? Muốn ăn thì cứ ăn, Lê Nhiên có thật lòng muốn tốt cho cậu hay không cũng rất khó nói, huống hồ, anh nhọc nhằn khổ sở mua về, không ăn, có khi anh lại không cao hứng. Nghĩ tới đây, Bạch Vân Bằng nắm lấy bánh bao, đem nguyên một cái bỏ vào trong miệng, thơm quá! Quả nhiên Lê Nhiên mãi mãi sẽ biết cậu thích cái gì, cho dù, đã trải qua hai năm ly biệt.

Lê Nhiên liếc nhìn Bạch Vân Bằng, môi hơi giật giật, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Tín nhiệm cùng cảm tình, không còn khả năng khôi phục lại như ban đầu. Đứa bé trước mặt này, từ lâu đã không còn là thiếu niên đơn thuần của năm đó nữa.

Quá khứ, cứ để cho nó trôi qua.

Cúi đầu, Lê Nhiên lộ ra tia cười khổ nhàn nhạt.

Ngoài cửa sổ cảnh sắc tươi đẹp, vô tri vô giác soi sáng trên mặt đất.

~Mười tám tuổi, cái tuổi khiến cho Bạch Vân Bằng nhớ rất rõ cho đến hiện tại, vẫn cảm giác hết sức khó xử.

Lấy di động ra, Bạch Vân Bằng đứng ở ngoài cửa ký túc xá gọi điện thoại.

“Reng ~” Thanh âm đầu tiên vang lên, không ai tiếp, cũng không có gì lạ, Lê Nhiên là người luôn luôn chậm chạp, làm sao có khả năng nhanh như vậy liền bắt máy?

“Reng ~” Vẫn không ai tiếp, chờ một chút.

“Reng ~” Lê Nhiên chạy đi đâu rồi? Bạch Vân Bằng đang muốn cúp máy, đột nhiên giọng Lê Nhiên êm tai truyền vào trong tai của cậu: “Alô?”

“Lê Nhiên?” Bạch Vân Bằng vừa mừng vừa sợ.

Lê Nhiên lại không vui sướng như cậu: “Không phải chú thì còn là ai, có việc sao?”

“À thì... Chiều hôm nay lớp tôi chỉ có hai tiết, sẽ về sớm một chút, cơm tối để tôi mua về đi.”

“Ồ.” Giọng Lê Nhiên nghe hơi miễn cưỡng, giống như vẫn chưa tỉnh ngủ.

Bạch Vân Bằng có chút bận tâm: “Hiện tại ông đang làm gì đó?”

“Viết bản thảo, tối mai phải giao.”

“Đừng quá liều mạng, chú ý thân thể, nếu có thiếu tiền thì nói tôi, tôi còn có suất học bổng, nuôi sống chính mình cũng không thành vấn đề.” Có chút nói đùa, Bạch Vân Bằng le lưỡi, nhưng nếu như đi mượn việc làm ở bên ngoài, cũng không thành vấn đề.

Lê Nhiên nở nụ cười, tiếng cười rất lạnh lạnh: “Có chút tiền này thì dùng được trong bao lâu?”

Bạch Vân Bằng có chút bất mãn, nhưng khi nghe được tiếng cười của Lê Nhiên lại khiến cậu không thể tức giận: “Vây đi, trở lại chúng ta sẽ tính tiếp, tôi cúp máy đây?”

“Ừ.”

“Bye.”

“Ừ.”

“Sao cứ ừ mãi thế.”

“Ừ.” Lê Nhiên ở đầu kia đáp một tiếng, sau đó nở nụ cười, âm thanh xuyên thấu qua di động truyền tới, người nào đó nghe được liền mặt đỏ tím đập liên hồi.

“Vây bye.”

“Bye.”

Cúp máy, Bạch Vân Bằng chưa hết thòm thèm hồi tưởng lại nụ cười Lê Nhiên, không còn người thứ hai như Lê Nhiên có thể đánh động lòng người như vậy. Vào giờ phút này, anh ở đầu bên kia điện thoại, không biết là về mặt gì nhỉ?

“Chiều hôm nay lớp anh chỉ có hai tiết, sẽ về sớm một chút, cơm tối để anh mua về cho.” Một giọng nói quái dị bắt chước theo giọng Bạch Vân Bằng mô phỏng lại, không cần nhìn, nhất định là mấy thằng bạn không có chuyện gì làm thích tìm việc đây mà.

“Ưm tốt lắm, anh yêu à, em ở nhà chờ anh nghen!” Một giọng khác mô phỏng theo giọng nữ, điệu đà chảy nước cất lên.

“Hai tụi bay muốn chết đúng không?” Bạch Vân Bằng hung hăng cho mỗi người một cú đấm.

“Hóa ra cô ấy tên là Lê Nhiên à? Hèn gì chưa bao giờ thấy mặt bạn gái cậu đâu, người ta đã sớm kim ốc tàng kiều rồi.”

“Hai đứa tụi bay đi chết đi!”

Căn nhà từ lâu đã không còn sập sệ thấp bé như trước, Lê Nhiên bán được sách, khiến cho bọn họ trải qua sinh hoạt vẫn tính là giàu có, chỉ là loại giàu có này cũng mang đến chút phiền toái, Lê Nhiên liên tục viết không ngừng, mới có thể ứng phó được bản thảo không hạn mà gấp kéo đến, nói đi cũng phải nói lại, anh đúng là rất cực khổ.

“Lê Nhiên?” Mở ra cánh cửa chống trộm, Bạch Vân Bằng kêu một tiếng.

Không nghe tiếng trả lời.

“Lê Nhiên?” Bạch Vân Bằng mở cửa phòng ngủ, vẫn không thấy ai.

Thất vọng ngồi trên ghế sofa, Bạch Vân Bằng cầm trên tay món ăn liền ném sang một bên, vốn muốn hai người ăn một bữa thật ngon, nhưng hiện tại lại biến thành như vậy, Lê Nhiên biết rõ cậu sẽ trở về, sao còn đi ra ngoài làm gì? Xem ra trong lòng anh, vẫn không có cậu đi. Thế là hết, thích Lê Nhiên là do chính mình đơn phương, sao có thể yêu cầu Lê Nhiên nhất định phải có cảm giác giống như cậu đây?

Cả người mệt mỏi liền cởi quần áo, trước tiên cậu cứ việc đi tắm trước đã.

Mở cửa phòng tắm, cậu lập tức sững sờ lên.

Lê Nhiên hầu như là nằm trong bồn tắm lớn đầy nước ngủ say. Làn da anh rất trắng, so với những người Bạch Vân Bằng đã từng gặp còn muốn trắng hơn nhiều lắm, vóc người anh khá là tinh tế, ánh đèn phòng tắm màu vàng nhạt chiếu xuống người anh, khiến cho anh giống như bức tượng sáp đầy tính nghệ thuật.

Lê Nhiên từ từ mở mắt ra, như hai hòm châu báu chậm rãi mở lên, phát sinh ra ánh sáng chói mắt. Anh mơ mơ màng màng nhìn thấy Bạch Vân Bằng, chậm rãi đứng dậy, cả người trần trụi hiện ra trước mặt ai đó.

Đột nhiên Bạch Vân Bằng cảm thấy toàn thân nhiệt huyết dâng trào, mũi đau xót, có chất lỏng nào đó đang chảy ra.

“Cháu sao thế?” Chảy máu rồi, Lê Nhiên nhanh chóng bật người dậy, hướng về cậu đi tới.

“Đừng tới đây!” Bạch Vân Bằng không đủ dũng khí nhìn Lê Nhiên nữa, quay đầu vọt vào phòng bếp, liều mạng chùi rửa, liều mạng ma sát, có quỷ, thật sự có quỷ, cậu chưa từng chảy máu mũi lần nào, lần này thì... Trời đất thánh thần thiên địa ơi! Lê Nhiên sẽ nghĩ như thế nào về mình đây!

“Cháu không sao chứ?” Lê Nhiên từ phía sau cậu đi tới, anh đã mặc áo tẩm màu trắng vào người, nhưng xương quai xanh ở trước ngực vẫn cứ hiển lộ ra.

“Tôi... Tôi...” Bạch Vân Bằng không biết nói gì cho phải.

“Cháu...” Lê Nhiên cũng có chút do dự, nhưng cũng phải hỏi, “Cháu là gay?”

Bạch Vân Bằng kinh ngạc: “Tôi... Là... Không đúng, tôi không phải, tôi...” Cậu muốn nói thế nào đây, cũng không thể nói chỉ có Lê Nhiên mới làm cậu phản ứng như thế này!

“Chú có vào phòng cháu thấy mấy quyển... À... Các loại tạp chí kia, thế cho nên chú nghĩ cháu chính là gay, không sao, yên tâm, chú có thể lý giải mà.”

“Hả?”

Dáng vẻ Lê Nhiên không đáng quan tâm: “Chú không phải loại gia trưởng cổ hủ phong kiến, giới trẻ có quyền lựa chọn cuộc sống mà mình muốn.” Hơi dừng lại một chút, Lê Nhiên có vẻ hơi ngại liền gãi đầu mình, “Tuy rằng cháu chưa từng kêu chú một tiếng tiểu thúc, nhưng chú vẫn luôn coi cháu là con trai ruột của mình.”

“Con trai... ruột?”

“Ừ.”

Bạch Vân Bằng cảm thấy hoang mang, con trai sao? Chưa gì cậu cảm thấy... Mình còn cả một chặng đường dài phải đi rồi.

Vào giờ phút này, trên mặt Lê Nhiên né qua ý cười giảo hoạt.

5. Chương 5

“Này.” Bạch Vân Bằng thăm dò kêu một tiếng.

Không đáp lại, quả nhiên bị chọc tức rồi.

“Lê Nhiên?” Lần này giọng nói càng nhỏ hơn, Bạch Vân Bằng phiền muộn nghĩ, nếu như Lê Nhiên còn không để ý đến cậu, cậu liền từ bỏ luôn.

Cuối cùng Lê Nhiên quay đầu lại, trong mắt dẫn theo ba phần hàn ý: “Có chuyện gì?”

Bạch Vân Bằng cúi đầu, ngay cả dũng khí đối diện với Lê Nhiên cũng đều không có: “Tôi muốn đi toilet.”

Lê Nhiên đặt laptop lên bàn, cúi đầu nhìn xuống dưới giường tìm thấy cái bô tiểu: “Dùng cái này đi.”

Bạch Vân Bằng mặt đỏ lên, nhưng khẩu khí lại rất kiên quyết: “Chết cũng không dùng.”

“Cậu thật phiền phức.” Lê Nhiên không kiên nhẫn đứng lên, một tay cầm lấy chai nước biển, một tay nâng cậu dậy, “Đi thôi.”

“Nhanh một chút, đã xong chưa?” Lê Nhiên nâng Bạch Vân Bằng sau đó liền quay lưng đi, không nhìn được hỏi.

Tay phải Bạch Vân Bằng bị Lê Nhiên nắm giữ, chỉ có thể dùng cánh tay trái cởi quần, động tác không chậm mới là lạ: “Ông gấp gì chứ... Khụ khụ khục khục...” Đột nhiên cậu ho lên kịch liệt.

“Làm sao vậy?” Lê Nhiên hỏi, nhưng vẫn quay lưng lại với cậu.

“Không có chuyện gì.” Bạch Vân Bằng lại ho khan vài tiếng, rồi cuộc mới bình tĩnh trở lại.

Cơn trầm mặc ngắn ngủi trôi qua, Lê Nhiên nhìn chai nước biển nhỏ từng giọt phát ra âm thanh tích tích, tiếng nói anh trầm xuống, nghe như vang đến từ nơi xa xôi nào đó: “Chỉ còn một chút là hết rồi, chúng ta phải nhanh chóng trở về phòng bệnh thôi.”

“Lê Nhiên.” Thanh âm có chút hàm hồ, giống như trong miệng ngậm lấy đồ vật nào đó.

“Hử?”

“Hình như là... Tôi lại nôn ra máu.”

“Cái gì?” Lê Nhiên cuống quýt quay đầu lại, nhìn thấy Bạch Vân Bằng che miệng, máu tươi từ giữa ngón tay cậu không ngừng chảy xuống, ngay lập tức anh liền đỡ lấy cậu, “Bạch Vân Bằng, cậu sao rồi?”

“Lê Nhiên...” Bạch Vân Bằng nhìn lông mày xinh đẹp Lê Nhiên chăm chú nhíu lại, trước mắt trời đất quay cuồng, ý thức rồi nù hỗn loạn, chỉ là không ngừng kêu tên anh, “Lê Nhiên, Lê Nhiên...”

“Bệnh nhân xuất huyết dạ dày đi cùng với những cơn đau co thắt, do đó dẫn đến sốt cao hôn mê, chủ yếu là do thời gian dài uống rượu cùng ăn uống thất thường gây ra, mà ngay cả bản thân bệnh nhân lại kháng thuốc, tình huống hết sức phức tạp, bệnh viện đối với ca này...” Tổng Thần kiên trì cẩn thận giảng giải, thuật ngữ chuyên nghiệp không ngừng nói ra, đối với người nghe đều không có ý nghĩa nào.

Lê Nhiên thật sự hiếm thấy có kiên trì như vậy, nghe hết không bỏ sót câu nào.

“Phải như thế nào mới điều trị được cho nó?” Rất lâu sau, anh liền đặt câu hỏi.

“Chỉ có một biện pháp duy nhất chính là bài nùng.”

Lê Nhiên nhíu mày: “Bài nùng là gì?”

“Nói một cách đơn giản, chính là dùng băng gạc đem máu mủ trong dạ dày bệnh nhân hút ra, chỉ là...”

“Chỉ là sao?”

“Bởi vì thuốc tê đối với bệnh nhân sẽ vô hiệu, vì lẽ đó khi tiến hành làm sẽ rất thống khổ, hơn nữa máu mủ trong cơ thể bệnh nhân khá nhiều, cần phải tiến hành nhiều lần, nếu làm như vậy, cần phải nằm viện một quãng thời gian dài.”

“Không thể giải phẫu giải quyết một lần cho xong luôn sao?”

“Không phải là không thể, trước đây cũng từng có ngoại lệ, nhưng hiện tại bác sĩ chủ khoa không có ở đây, chỉ có mình tôi ở nơi này, tôi chỉ sợ ngài không yên tâm?” Nhìn ánh mắt Lê Nhiên rõ ràng không tin nhiệm mình, Tổng Thần bất đắc dĩ cười nhạt.

“Bác sĩ chủ khoa không ở đây? Tại sao?”

“Cái này, vấn đề này rất khó nói.” Tổng Thần có vẻ như đang làm khó dễ.

Lê Nhiên khoát tay chặn lại không muốn hỏi nữa: “Thôi đủ rồi, vậy cứ dùng bài nùng đi.”

Trở lại phòng bệnh, Bạch Vân Bằng vừa tỉnh táo đang trợn tròn mắt chờ anh.

Lê Nhiên không nhìn cậu, ngồi trên ghế không nói lời nào.

“Xin lỗi.” Bạch Vân Bằng mở miệng.

“Không cần xin lỗi tôi, chẳng phải cậu bảo không cần tôi quản sao?”

Bạch Vân Bằng nín thở chờ đợi: “Còn tức giận hả?”

“Tôi đâu phải hạng người không biết nặng không biết nhẹ đi tức giận với mấy người làm gì?”

Rõ ràng là tức giận rồi, còn không chịu thừa nhận. Bạch Vân Bằng thở dài, kéo tay Lê Nhiên: “Đều do tôi không hiểu tốt xấu, ông đừng nóng giận nữa có được không?”

“Tôi nói rồi tôi không tức giận.”

“Lê Nhiên à...” Bạch Vân Bằng không thể làm gì khác, cậu ho khan vài tiếng, sử dụng khổ nhục kế, “Tôi bệnh đến nông nổi này, chẳng lẽ ông còn trút giận lên người bệnh sao?”

“Bệnh không phải là do cậu tự gây ra?”

“Cái đó... Vậy coi như chúng ta huề nhau có được không?” Em không cùng anh tranh cãi nữa, anh cũng đừng nên tức giận, có được không?

Lê Nhiên hất tay cậu ra, “Cái đó nói sau đi.”

~Hai mươi tuổi, Bạch Vân Bằng lần đầu tiên... khụ khụ khụ...

Ngày hôm đó là ngày đầy nắng, ánh nắng sáng sớm chênh chếch chiếu vào phòng, sáng sủa cả một góc phòng.

Bạch Vân Bằng lười biếng mở mắt ra, nhưng chỉ một giây tiếp theo liền hoàn toàn tỉnh táo, bởi vì, Lê Nhiên ngồi ngay bên giường cậu.

Suy cho cùng tuy bọn họ sinh hoạt chung một chỗ nhiều năm, nói đến điều này cũng không phải là chuyện mới lạ gì, nhưng tiền đề là, nếu như Lê Nhiên có bận quần áo.

Tóc thật dài buông xuống tán loạn, tôn lên phần lưng trắng nõn, vai không hẹp, eo tuyệt đối không thô, bắp thịt phần lưng cũng đều đều không nổi bật, chỉ nhìn cũng có thể tưởng tượng được cảm giác nhất định rất kích thích, nhưng hiện tại không phải là thời điểm thưởng thức cảnh đẹp, Bạch Vân Bằng ngẩn ngơ nhìn bóng lưng Lê Nhiên, một câu nói cũng không nói ra được.

“Tĩnh rồi?” Lê Nhiên không quay đầu lại, chỉ nhẹ nhàng hỏi một câu.

“Lê Nhiên, tôi...”

“Tối hôm qua, cháu uống say.” Lê Nhiên nói lạnh nhạt, anh cúi người xuống tìm áo sơ mi khoác lên người, từ từ đi ra ngoài.

Một tuần trôi qua.

Một tuần rỗng rã, Lê Nhiên không còn cười, cười vui vẻ, cười châm biếm, cười lạnh lùng chế giễu... Tất cả đã không còn nữa. Tuy rằng anh cười không nói rõ là anh có đang vui sướng hay không, nhưng không cười, không thể nghĩ ngờ rằng đây là nói anh đang không vui.

Trước buổi tối, Bạch Vân Bằng nhìn chăm chú Lê Nhiên ở phòng bếp bận rộn, cuối cùng làm ra quyết định.

“Lê Nhiên.” Cậu đi tới, khẽ gọi tên người yêu.

“Nói đi.” Lê Nhiên không quay đầu lại, tiếp tục làm thức ăn.

Bạch Vân Bằng trong lòng căng thẳng, sinh hoạt lâu như vậy, cảm xúc của Lê Nhiên cậu là người hiểu rõ nhất. Cái câu “Nói đi” ý tứ không khác nào hướng về cậu nói rõ cảm xúc Lê Nhiên bây giờ cực kỳ không tốt.

“Chuyện lần trước, tôi xin lỗi.”

Âm thanh thái rau ngừng một chút, lại tiếp tục vang lên: “Cháu không cần xin lỗi.”

Bạch Vân Bằng cắn răng: “Tôi có thương lượng qua với trường đại học rồi, bọn họ nói cho dù tôi có nghỉ hè cũng có thể chuyển vào trong đó, thế cho nên... Ngày mai tôi sẽ dời ra ngoài.”

“ĐM!” Dao phay trong tay Lê Nhiên chặt vào tay mình, không nhìn ra được vết cắt nông sâu ra sao, máu từ từ chảy ra bên ngoài.

“Lê Nhiên, ông sao thế?” Bạch Vân Bằng vội vàng tiến lên trước kiểm tra vết thương anh, sau đó lại chạy đến phòng ngủ lấy băng cá nhân, “Mau rửa sơ qua nước rồi dán lên cái này, vết thương chẳng mấy chốc sẽ phục hồi.”

Lê Nhiên không có đưa tay cũng không tiếp nhận băng cá nhân, cứ để máu chảy như thế, lạnh lùng nhìn cậu: “Cháu mới vừa nói cái gì?”

“Tôi nói... Ngày mai tôi sẽ dời ra ngoài.” Bạch Vân Bằng cúi đầu.

Lê Nhiên không muốn nhìn cậu, đem ngón tay đưa tới bên miệng mút, máu vẫn cứ chảy, nhưng anh lại không thèm để ý: “Cần gì phải đợi đến ngày mai, ngay bây giờ đi. Cút, cậu lập tức cút ngay cho tôi.”

Bạch Vân Bằng vẫn đứng tại chỗ: “Tôi biết tôi có lỗi với ông, lúc say rượu còn đối với ông làm ra loại chuyện đó, tôi biết tôi nên nhanh chóng biến mất ngay trước mắt ông, mà không nên ở đây lúc ẩn lúc hiện. Xin lỗi Lê Nhiên, thật sự xin lỗi, tôi không biết mình tại sao lại làm như vậy, tôi vẫn luôn yêu ông, nhưng từ trước cho tới nay không nghĩ tới lại muốn ông đến thế, tôi vốn chỉ muốn đứng bên cạnh ông chăm sóc cho ông là tốt rồi, tôi thật sự...” Đầu cậu càng ngày càng thấp xuống, giọng nói cũng có chút nghẹn ngào, chắc có lẽ, chuyện này sẽ là lần cuối cùng cậu và Lê Nhiên nói chuyện, rồi sau này, cậu sẽ không còn cách nào nhìn thấy người này nữa.

Trầm mặc hồi lâu, giữa lúc Bạch Vân Bằng nghĩ đến tất cả đã kết thúc, âm thanh Lê Nhiên sâu kín vang lên: “Thật là lạ nha.”

Bạch Vân Bằng nghe được câu này, kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Đến cùng là cháu uống ít hay nhiều? Thật sự không còn nhớ rõ luôn sao?”

Bạch Vân Bằng nghi hoặc, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

“Chẳng trách.” Lê Nhiên như tỉnh ngộ ra liền gật gù, “Kỳ thật buổi tối đó, căn bản chẳng phát sinh vấn đề gì cả.”

Bạch Vân Bằng tiếp tục gật đầu như giả vờ, một lúc sau mới đột ngột phản ứng lại: “Ông nói cái gì? Làm sao có khả năng đó?”

Lê Nhiên mất sắc liếc cậu, rồi lại cười lên: “Đêm đó khi cháu về đến nhà đã xin quắc cần câu, nôn hết lên cả quần áo, chú phải miễn cưỡng vác cháu đưa tới phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, rất là mệt, cho nên chú ở ngay bên cạnh ngủ cùng cháu, cũng không mặc quần áo cháu vào.”

“Vậy tại sao ông...”

“Chú luôn có thói quen ngủ lỏa thể, cháu không biết sao?”

“Hả?”

“Ha.”

“Sao ông không nói sớm?”

“Làm sao chú biết được cháu sẽ đi đến chỗ đó? Đến cùng là cháu đã từng làm chưa? Chắc ngay cả làm xong cũng không nhớ luôn.”

“Tôi chưa từng làm lần nào.” Đáp lên quyết tâm Bạch Vân Bằng thốt một câu, lại hỏi, “Vậy tại sao ông lại tức giận?”

“Cháu muốn dời ra bên ngoài đương nhiên chú phải tức chứ.”

Chưa kịp ngẫm nghĩ lại trong lời nói Lê Nhiên có hàm nghĩa gì, Bạch Vân Bằng vội vàng truy hỏi: “Tôi chỉ nói là tuần này thôi!”

“Ai bảo cháu uống nhiều rượu còn ỏi hết lên cả người, mắc ỏi muốn chết, chú không thể tức giận sao?”

“Trời ơi!” Bạch Vân Bằng chỉ cảm thấy đất trời như sụp xuống.

Lê Nhiên chậm rãi đi tới, đưa tay dính máu nắm lấy tay cậu, ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cậu: “Cháu mới vừa nói... Cái gì?” Đại khái là do ánh chiều tà đi, trên mặt Lê Nhiên hiện lên vết ửng hồng nhàn nhạt.

“Tôi...”

“Ừ?”

“Tôi...”

“Mau nói!”

“Tôi muốn nói...”

“Không nói chú đi đây.”

“Chờ chút, tôi nói, tôi nói còn chưa được sao?”

“Hừ.”

Ngày ấy, Bạch Vân Bằng nếm được mùi vị trái cấm.

“Lê Nhiên.”

“Sao?”

“Tôi yêu ông.”

“Ừ.”

“Ông không tin?”

“Tin chứ.”

“Tôi xin lập lời thề, cho dù có bao nhiêu lâu, cho dù tương lai phát sinh chuyện gì, cho dù chúng ta có biến thành hình dạng như thế nào, tôi yêu ông, trọn đời trọn kiếp, vĩnh không hối hận.”

Lê Nhiên thoáng ngẩng đầu lên, dùng môi chặn miệng cậu.

Em sẽ hối hận, sẽ có một ngày, em sẽ hối hận như chính lời em nói, làm những chuyện như vậy, em sẽ hối hận khi ở cùng với anh.

Bạch Vân Bằng tiếp nhận quyền chủ đạo tiếp tục hôn lấy anh, động tác cậu ôn nhu lại triền miên, thật giống như đối xử với bảo vật trân quý nhất trần đời.

Lê Nhiên nhắm đôi mắt lại.

Dù vậy, anh nguyện ý cùng em chia sẻ, thời khắc hạnh phúc này.

6. Chương 6

“Lê Nhiên?” Mới súc rửa dạ dày xong, sắc mặt Bạch Vân Bằng như tờ giấy trắng.

Trong mắt Lê Nhiên biểu hiện lo lắng ra mặt, anh theo bản năng cần môi mình, máu chảy ra cũng không hề hay biết.

“Yên tâm, em không chết được đâu.” Bạch Vân Bằng cười nhạt, “Không phải chết rồi thì sẽ tốt hơn sao, miễn cho có người tìm anh quấy rối.”

Lê Nhiên mặt trầm xuống: “Không được nói có chết hay không, không may mắn.”

“Mê tén.” Bạch Vân Bằng mệt mỏi cười cùng anh, nỗ lực giảm bớt bầu không khí áp lực ngay trong phòng.

Lê Nhiên nhìn ngoài cửa sổ, như đang nhớ đến hồi ức nào đó, một lúc sau mới nói: “Có một lần, cả nhóm chúng tôi cùng nhau đi ra ngoài làm việc, một người không cẩn thận nói chữ ‘Chết’, kết quả là, anh ta một đi không trở lại.”

Bạch Vân Bằng lòng trầm xuống, trước đây cậu chưa từng nghe Lê Nhiên kể về quá khứ của chính mình, nói vậy khi đó những gì anh đã từng trải qua, chính mình sẽ khó lòng tưởng tượng nổi tới tình cảnh hung hiểm đi, Bạch Vân Bằng cười cợt, giả vờ dễ chịu nói: “Anh yên tâm, không phải anh còn nợ em tiền sao, em chưa dễ dàng đi như thế đâu.”

Lê Nhiên miễn cưỡng ngoắc ngoắc khóe miệng, xem như mỉm cười.

Yên lặng một lúc.

“Sự kiện đó, là thật sao?” Bỗng nhiên Bạch Vân Bằng đặt câu hỏi.

“Hử?”

Bạch Vân Bằng nói ra nghi vấn đã giấu trong lòng từ lâu: “Chính là vụ trả nợ, cùng với vụ suýt chết, khi đó anh đã trải qua điều gì? Tại sao anh không nói cho em biết? Nếu như anh nói sớm một chút...”

Nếu như nói sớm một chút...

Thì có thể làm gì đây?

Lê Nhiên cười nhạt: “Không cần vì điều này mà thương hại tôi, tôi cầm tiền bảo hiểm ba mẹ cậu để lại, lý do gì cũng vô dụng thôi.”

Bạch Vân Bằng nắm chặt tay anh, kéo đến trên môi, nhẹ nhàng hôn, sau đó cũng chỉ yên lặng nhìn chăm chú vào người trước mắt, không nói gì nữa.

Mặc kệ như thế nào, người bên cạnh em chỉ có thể là anh.

Em hiện tại, chỉ biết sự thật này mà thôi.

Bạch Vân Bằng ngủ say.

Ngoài hành lang truyền đến âm thanh huyền ảo, một người đàn ông lớn tiếng gào thét lên gì đó, thanh âm này có chút quen tai, Lê Nhiên cẩn thận đẩy tay Bạch Vân Bằng ra, đứng dậy ra ngoài xem rõ ngọn nguồn.

“Lê Nhiên!” Nam nhân đẩy cửa đi vào, “Tôi tìm kiếm anh khắp nơi, anh...”

“Suýt!” Lê Nhiên lạnh lùng ngăn lại nam nhân, quay đầu nhìn Bạch Vân Bằng ngủ say, “Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện.”

Cánh cửa đóng lại.

Bạch Vân Bằng mở mắt ra, nhìn cánh cửa đóng lại.

Cửa mở, Lê Nhiên đi vào, thấy Bạch Vân Bằng đã tỉnh, hơi giương lông mày lên.

Bạch Vân Bằng đưa tay cầm chặt tay anh, tay Lê Nhiên lạnh lẽo, nhưng lại làm cho người khác từ trong đáy lòng sinh ra một cổ ấm áp.

Lê Nhiên nhìn cậu, muốn nói lại thôi: “Cái đó... Tôi có chút việc, muốn đi ra ngoài một chút.”

“Cùng... Người đàn ông kia?”

“Cậu nghe thấy?”

Bạch Vân Bằng không trả lời, chỉ quay đầu đi chỗ khác không nhìn anh nữa: “Anh đi đi, em không cần anh chăm sóc.”

“Giận rồi?”

“Không có.”

“Anh ta là biên tập tòa soạn báo, muốn tôi đi đàm luận chuyện về bộ truyện mới.”

“Ừm.”

“Tôi đi một lúc rồi trở lại, sẽ không đi lâu.”

“Ừm.”

“Vậy tôi đi nha?”

“Đi đi.”

Lê Nhiên nhìn tay Bạch Vân Bằng vẫn còn nắm chặt: “Tay cậu...”

Bạch Vân Bằng thả tay xuống, chỉ trong nháy mắt, tâm tựa hồ như chết đi. Cậu muốn mở miệng nói mong anh hãy ở lại, nhưng chung quy vẫn là sự im lặng đáng sợ.

Lê Nhiên không yên tâm quay đầu lại nhìn cậu một chút, chậm rãi đi ra cửa.

Không biết Bạch Vân Bằng ngủ trong bao lâu, tiếng còi xe cảnh sát liên tục hú vang đánh thức cậu, cậu mở mắt ra, mờ mịt nhìn ra phía ngoài. Tiếng cửa gỗ hai cái nhẹ nhàng, bác sĩ Tống rất hiếm khi đeo khẩu trang đi vào phòng, vẻ mặt có chút không bình thường.

“Mấy giờ rồi?” Bạch Vân Bằng hỏi.

“Bốn giờ sáng.”

Nói cách khác, cả một đêm Lê Nhiên không trở về đây.

“Sao bên ngoài lại có cảnh sát?” Không phải tới đây bắt Lê Nhiên đi, tuy rằng đến cuối cùng cũng không biết anh làm cái gì. Nghĩ tới đây, Bạch Vân Bằng không khỏi tự giễu chính mình.

“Kỳ thực... Kỳ thực là đến... Đến cách ly bệnh viện.”

“Cách ly? Ý anh là sao?” Trong chớp mắt, Bạch Vân Bằng có loại dự cảm xấu.

Tống Thần trốn tránh tầm mắt cậu: “Tình huống cụ thể như thế nào thì tôi không chắc chắn lắm, đây là loại bệnh truyền nhiễm tôi chưa từng gặp qua, những ai tiếp xúc với người bệnh đều nhiễm bệnh này, hiện nay chưa có phương pháp chữa trị hữu hiệu. Có khả năng nguồn bệnh từ trong bệnh viện phán tán ra, nên họ muốn cách ly bệnh viện từ trong ra ngoài, tất cả bác sĩ cùng bệnh nhân đều không được phép đi ra ngoài, ngay cả... Người bên ngoài cũng không thể vào đây.”

“Không thể ra ngoài... Không thể vào đây...” Lời nói của anh không lọt vào tai cậu, Bạch Vân Bằng chỉ lẩm bẩm lặp lại tám chữ này, liên ngăn người.

“Theo trình tự quy định, tôi muốn đo thân nhiệt trên người cậu, có được không?” Tống Thần ánh mắt thăm dò nhìn cậu.

... “Tôi đi một lúc rồi trở lại, sẽ không đi lâu.”

Lê Nhiên, anh đang ở đâu?

Lúc này, Lê Nhiên đứng trên đường đối diện bệnh viện, ngẩng đầu lên, nhìn vị trí tầng trệt nơi Bạch Vân Bằng đang nằm trong phòng bệnh. Tiếng còi xe cảnh sát vang lên mãnh liệt, một đội cảnh sát kéo dài bằng cách ly bao bọc hết cả bệnh viện.

Anh nheo mắt lại.

~Hai mươi hai tuổi, Bạch Vân Bằng trải qua sự kiện khó quên nhất trong đời.

“Lê Nhiên, dậy nào, Lê Nhiên!” Tiếng Bạch Vân Bằng trầm thấp kêu lên, muốn người yêu ngủ bên người tỉnh dậy.

“Đừng ồn.” Lê Nhiên lười biếng nói một câu, liền trở mình.

Bạch Vân Bằng bất đắc dĩ thở dài: “Lê Nhiên, không phải Nhiên nói kêu Bằng 7 giờ sáng nay gọi Nhiên nộp gấp bản thảo sao?”

Lê Nhiên không cam lòng bò dậy: “Biết rồi mà, dài dòng.”

Bạch Vân Bằng cũng ngồi dậy, vòng lấy vai Lê Nhiên, ở một bên quai hàm anh nhẹ nhàng cắn: “Còn lại mấy tháng, chỉ cần xong kỳ thực tập này Bằng sẽ có chút ít tiền, đến thời điểm đó, Nhiên sẽ không cần khổ cực như vậy nữa.”

Lê Nhiên đem đầu tựa trên vai Bạch Vân Bằng: “Ừm.”

“Lê Nhiên?”

“Hử?”

“Mau dậy nào.”

“Ừm ~”

Nhìn người yêu muốn ngủ lại, Bạch Vân Bằng không nhịn nữa, hét lớn: “LÊ NHIÊN!”

Lê Nhiên mở mắt ra, không nhin được liền đáp: “Nghe rồi!”

Mãi cho đến tận sau này, Bạch Vân Bằng vẫn không hiểu nổi Lê Nhiên đang suy nghĩ gì.

Sau hai năm khi phát sinh chuyện kia, Lê Nhiên phản ứng nằm ngoài dự liệu của cậu, không có nghi hoặc, không có kinh ngạc, thậm chí càng không do dự, hầu như là chấp nhận cậu, mà lý do chính là: “Cùng với cháu dù sao cũng tốt hơn là ở với người khác”, đây là đạo lý gì? Chẳng qua Lê Nhiên có tật xấu luôn nói một đằng làm một nẻo, dáng vẻ đứng đưng như không, nhưng đôi khi lại biểu hiện một cách ôn nhu truyền đạt đến cho cậu, điều này cũng chính là mị lực của Lê Nhiên đi?

“Nói không chắc, hần cũng yêu mình ấy nhỉ?” Bạch Vân Bằng nghĩ đến đây, quay ra ngoài cửa sổ nở nụ cười.

“Bạch Vân Bằng, Bạch Vân Bằng?”

“Ồ?” Cậu phục hồi lại tinh thần, trước mắt là bạn cùng phòng đang hiếu kỳ nhìn cậu.

Cậu sợ hết hồn: “Làm... Làm gì vậy?”

“Dưới lầu có nam nhân muốn gặp cậu.”

“A? Là ai vậy?”

“Ông nói ông là tiểu thúc của cậu, sao tôi không biết cậu còn có tiểu thúc nhỉ?”

“Tiểu thúc?” Bạch Vân Bằng ngẩn người, đột nhiên phản ứng lại, “Là Lê Nhiên!” Cậu lập tức kéo cửa xông ra ngoài.

“Lê Nhiên?” Bạn cùng phòng nhứ mảy, “Lê Nhiên không phải người yêu cậu sao? Đây, đây!”

Một đường lao nhanh xuống lầu, đứng cách đó xa xa, Bạch Vân Bằng nhìn thấy một nam nhân mặc thân âu phục màu đen đứng ở dưới lầu, cậu chậm bước chân lại, Lê Nhiên rất ghét mặc quần áo phiền phức, luôn luôn chỉ mặc bộ đồ thể dục màu đen, không bao giờ mặc qua âu phục, vậy người này... Không phải Lê Nhiên.

“Ông tìm tôi?” Cậu đi lên trước, ngữ khí không quen, lại tự xưng là tiểu thúc cậu, nam nhân này không phải điên thì cũng là khùng.

Nam nhân quay đầu lại, đó là một gương mặt có chút quen thuộc, lông mày rậm, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, sống mũi kiên cường, có chút giống ba, chỉ là ít đi khí chất như ba, là một người đặc hữu khéo đưa đẩy.

“Bạch Vân Bằng?” Nam nhân nhìn từ trên xuống dưới đánh giá cậu, “Quả nhiên chính là con, con với ba khi còn trẻ giống nhau như đúc.”

“Ông là ai?”

Nam nhân bình tĩnh tự giới thiệu chính mình: “Chú là tiểu thúc của con, tên là Lý Chấn Hạo, con không biết chú cũng phải, bởi vì khi chú sinh ra không được bao lâu liền bị bà nội của con tặng cho người khác, rồi sau đó sống luôn ở tận nước ngoài.”

“Tiểu thúc? Nếu ông là tiểu thúc của tôi, vậy người ở cùng với tôi chính là ai?” Bạch Vân Bằng cười lạnh, do ở chung với Lê Nhiên đã lâu, cậu cũng học được loại nụ cười này, “Tôi chưa từng nghe chuyện buồn cười như thế này bao giờ, cho ông mười giây, lập tức biến mất khỏi trước mặt tôi, bằng không...” Hại cậu uống công vui vẻ này giờ, tội này không nhỏ nha.

Nam nhân cũng không tức giận: “Tiểu Bằng con nghe chú nói, con ở với người kia là kẻ lừa gạt, anh ta...”

“Câm miệng!” Bạch Vân Bằng một tay bắt được cổ áo anh, “Tôi cảnh cáo ông, nếu còn dám nói xấu Lê Nhiên dù chỉ một chữ, tôi liền đánh chết ông.”

“Được được được, xem ra con không chỉ bị anh ta gạt, còn bị tẩy não.” Nam nhân tránh thoát, sửa sang lại quần áo bị nhàu nát, móc ra một phần hợp đồng đưa cho cậu, “Con hãy nhìn cái này đi.”

“Cút.” Bạch Vân Bằng không thèm nhìn dù chỉ một chút.

“Đây là một phần hợp đồng bảo hiểm mà tám năm trước ba mẹ con để lại, trong đó quy định một khi ba mẹ con đột ngột qua đời, con sẽ được năm triệu tiền bảo hiểm, con về hỏi người kia một chút, hỏi anh ta năm triệu này đã đi về đâu.”

Bạch Vân Bằng dừng bước: “Làm sao ông biết?”

Nam nhân nở nụ cười: “Con xem một chút là biết ngay.”

Người mày râu nhất, người đáng tin tưởng nhất, nhưng từ đầu đến cuối đều lừa mày, mỗi một câu hần nói, mỗi một cái mỉm cười, mỗi một điểm ôn nhu, hóa ra cũng chỉ là gạt dẹt thì chơi.

Mày sẽ làm sao?

Mày còn có thể làm sao?

“Nếu cậu đã biết, còn hỏi tôi làm gì?” Lê Nhiên ngồi trên ghế sofa, trong mắt trước sau như một vẫn lạnh lùng cùng trào phúng khiến Bạch Vân Bằng đau lòng, ở trước mặt ngay trên bàn, còn bày ra cơm tối mà anh đã làm.

Một giây sau, cả người Lê Nhiên bị kéo tới, đột nhiên Bạch Vân Bằng áp sát, không giống như những nụ hôn ngọt ngào triền miên như lúc trước mà đã trở thành tàn nhẫn thô bạo, trong miệng chỉ toàn mùi máu tanh, một tay đi xuống thân dưới, chỉ hai ba lần liền kéo quần anh xuống, nguồn nhiệt nóng rực chống đỡ trên chân anh.

Lê Nhiên kịch liệt khước từ cậu: “Cậu điên rồi! Cậu làm gì?”

“Ông hỏi tôi làm gì, ngược lại tôi muốn hỏi ông đến cùng là ông muốn làm gì? Tôi không hiểu, Lê Nhiên, ông đối với tôi... Đến cùng là ông muốn làm gì?” Rống lên khàn cả giọng, Bạch Vân Bằng mắt đỏ lên, mày là thằng ngu, tại sao mày còn muốn hần giải thích làm gì? Tại sao mày lại phải tin tưởng người này có tình cảm với mày? Vì cái gì mà cho tới bây giờ, mày vẫn còn đau đến như vậy?

Lê Nhiên sửng sốt, trong mắt Bạch Vân Bằng chỉ toàn màu đỏ khiến anh đau lòng, bị ai cùng cảm giác vô lực đồng loạt kéo tới, trong lúc vô tình, anh rũ tay xuống, từ bỏ chống cự, mặc cho người trước mặt muốn làm gì thì làm.

Nhưng Bạch Vân Bằng không tiếp tục làm, cậu nghĩ, không muốn trong lúc này, dùng phương thức này, ôm ấp người cậu yêu nhất. Cậu yêu anh, yêu đến tận xương tủy, cho dù xương có đứt đoạn, gân vẫn mãi nối liền nhau. Nhắm mắt lại, cậu không muốn Lê Nhiên nhìn thấy trong mắt cậu nước mắt sắp chảy xuống.

Đột nhiên, cậu đẩy anh ra, xoay người qua.

“Tôi hận ông, Lê Nhiên, tôi hận ông đến hết kiếp này.” Chậm rãi nói ra hết tất cả, Bạch Vân Bằng không quay đầu lại rồi đi căn nhà đã từng mang lại ấm áp tốt đẹp đến cho cậu.

Lê Nhiên đứng tại chỗ không giữ lại, chỉ cắn chặt môi mình, nhắm mắt lại, một giọt nước mắt nóng bỏng lướt qua khuôn mặt lạnh lẽo của anh.

Kết thúc.

Cuối cùng, đều kết thúc rồi.

7. Chương 7

Nằm trên giường bệnh, Bạch Vân Bằng cảm nhận được trong phòng bất ngờ yên tĩnh đi. Đại khái do Lê Nhiên là một sự tồn tại mạnh mẽ, vì lẽ đó, cho dù anh không nói lời nào, cũng không khiến cho căn phòng trở nên trống trải. Nhưng hiện tại... Hai mươi hai tuổi thì chia tay, bọn họ đã chờ đợi hai năm dài thống khổ. Cậu dùng hai năm muốn quên đi Lê Nhiên, kết quả cứ một lần lại một lần ký ức càng hiện lên rõ ràng; không phải không nghĩ tới muốn tìm anh, chỉ là...

“Đều đã nói hết ra rồi, sao mày còn mặt dày muốn trở lại đây?” Mỗi khi dao động, cậu sẽ đối với mình nói lên câu này.

Cái bệnh truyền nhiễm kia, nghe nói rất nghiêm trọng, đừng nói cậu sẽ chết chứ?

Nếu như chết rồi, sẽ không còn được gặp Lê Nhiên nữa.

Thật sự là ngu quá đi, vất vả lắm mới có cơ hội gặp mặt, lại còn vì những việc không đáng kể phân tranh cao thấp, nhiều năm như vậy, Lê Nhiên nghĩ như thế nào chính mình còn chưa rõ sao? Nếu như không yêu, anh sao lại khoan nhượng một người đối với anh làm ra chuyện đó? Luôn như vậy, một điểm tiến bộ đều không có, thật sự là sống quá uổng phí.

Bạch Vân Bằng lúc này, hận không thể mạnh mẽ đánh chính mình một trận.

Lê Nhiên đi trên hành lang bệnh viện.

Giống như ở bên ngoài, trong bệnh viện đề phòng rất nghiêm ngặt, bác sĩ cùng y tá mỗi người như gặp đại địch, trận địa đã sẵn sàng đón chờ quân địch. Cũng may Lê Nhiên dựa vào lúc trước đã từng rèn luyện thành thạo lên vào đây, thành công đến trước cửa phòng Bạch Vân Bằng. Cái gì? Vì sao Lê Nhiên lại luyện ra được bản tính tốt như thế này? Cái này... Hay là hồi chính hắn đi.

Cửa phòng đã khóa lại, một nhóm cảnh sát sao làm khó được người thông minh, một cái khóa nhỏ xíu này làm sao có thể dễ dàng làm khó anh được?

Chẳng qua vị này hiển nhiên cũng không phải quá thông minh, nếu không, cần gì phải trở về tự chui đầu vào rọ?

“Haizz!” Lê Nhiên thở dài, mỗi một người thông minh đều làm những chuyện tình ngốc nghếch, điều này cũng chính là nỗi bi ai đối với những người thông minh đi.

Mở cửa, người ở trên giường nhìn thấy anh, đầu tiên là sững sờ, sau đó liền nổi giận.

“Anh trở về làm gì? Không phải cấm không cho ra vào sao, làm sao anh tiến vào đây được?”

Lê Nhiên không nói lời nào.

“Nơi này đang rất nguy hiểm anh có biết không? Nghe nói đã chết không ít người, anh đến đây không phải muốn chịu chết à!”

Lê Nhiên muốn mở miệng nói gì đó, lại từ bỏ ý định này, chỉ là nhìn cậu.

“Anh bị điên hay là ngu quá hóa rồ, ngay cả mạng mình còn không biết quý trọng, chết cũng đáng đời đi!”

Lê Nhiên vẫn không nói lời nào.

“Ang đúng là đồ vô lại! Cho dù... Cho dù anh có thật sự xảy ra chuyện gì, em cũng không cảm thấy hổ thẹn, không một chút nào!”

Lê Nhiên mỉm cười, đi tới, nhẹ nhàng vuốt mặt cậu: “Anh biết.”

“Anh làm như vậy, nếu vạn nhất có chuyện gì xảy ra, anh muốn em phải hối hận suốt cả đời sao? Anh đó, thật là...” Gào thét biến thành oán giận, oán giận biến thành thở dài, Bạch Vân Bằng không để ý khẩu khí của chính mình từ từ hạ xuống. Vào giờ phút này, Lê Nhiên vì cậu ngay cả nửa cái mạng cũng đều bị liên lụy, trở lại đây thăm cậu, nở lòng nào, cậu đưa qua cánh tay không truyền nước biển, nắm chặt tay Lê Nhiên, nghiêm túc đo nhiệt độ, “Anh... Anh có chỗ nào cảm thấy không thoải mái? Nhiệt độ anh có bình thường không?”

Lê Nhiên cười lên, đứa nhỏ này, vẫn luôn mạnh miệng nhẹ dạ như thế.

“Anh cười cái gì, ngay cả nhiệt độ của mình nặng hay nhẹ còn không biết, người đã hơn ba mươi tuổi đầu...” Lần thứ hai Bạch Vân Bằng rút ngắn khoảng cách hai người, dùng tay chạm lên trán anh, mới yên lòng, “May là không bị sốt, thành thật ở lại chỗ này, không được đi lung tung, biết chưa?”

“...”

“Có biết hay không?”

“Dài dòng.” Lê Nhiên liếc cậu, vẫn cười.

Anh có thể đi, cũng như có thể trở về. Nghĩ tới đây, Bạch Vân Bằng ngổn ngang trăm mối cảm xúc. Vào giờ phút này, hết thấy lời nói đều trở nên vô nghĩa, cậu chỉ có thể ôm lấy Lê Nhiên, đầu dựa vào trên người anh, ngửi được trên người anh mùi vị quen thuộc, nhắm đôi mắt lại, lẳng lặng cảm nhận được mùi vị có tên gọi là “Hạnh phúc”: “Mặc kệ có như thế nào, trước tiên... Cứ để vậy đi.”

Một hồi sau...

“Anh có cháu trai, so với em cũng không chênh lệch nhiều lắm.” Lê Nhiên chậm rãi nói, ở trên giường dịch thân thể tìm tư thế ngồi cho thoải mái.

Bạch Vân Bằng nhích vào bên trong, miễn cho Lê Nhiên không cẩn thận ngã xuống, nửa người mình lơ lửng trên không. Giường bệnh chật hẹp, hai người đàn ông nằm lên quả nhiên vẫn có chút miễn cưỡng.

“Anh và anh trai luôn luôn bất hòa, sau đó nghe nói anh ta cùng vợ anh ly hôn, ai cũng không muốn nuôi đứa nhỏ.”

“Giống như em?”

Lê Nhiên nhìn cậu: “Năm đó đứa bé kia chỉ mới bảy, tám tuổi, đã không còn nhà nào chứa chấp, anh tính nuôi dưỡng nó, nhưng khi đó chính anh còn nuôi không nổi mình, làm sao dám nhận nuôi nó.”

“Không phải anh nuôi em được sao?”

“Không dưỡng không được, lại không thể dẫn em trả lại cô nhi viện, chuyện là như vậy đó, không làm không được, đã nhận rồi thì không thể không làm.”

Bạch Vân Bằng để Lê Nhiên tựa lên người mình: “Năm đó đã xảy ra chuyện gì? Nói cho em biết, có được không?”

Lê Nhiên do dự một chút, sau đó chậm rãi nói: “Năm ấy khi anh trên đường vận chuyển ma túy, gặp phải cảnh sát, anh đem mấy chục ký heroin ném vào biển. Sau đó bọn họ tới tìm anh đòi tiền, anh có người bạn làm trong bảo hiểm — chính là người đàn ông đã tới tìm anh trong bệnh viện, anh ta hiện tại làm biên tập, anh ta nói có đứa bé được hưởng năm triệu tiền bảo hiểm, không thân thích nào chịu thu dưỡng nó, cũng không người nào biết chuyện này, thế cho nên...”

“Thế cho nên anh liền giả mạo tiểu thúc em, đem em đưa đi?”

“Ừm.”

“Thế về sau thì sao? Sao anh không đuổi em trở về cô nhi viện, không phải như thế sẽ tốt hơn ư?”

Lê Nhiên gãi đầu: “Anh cũng không biết lúc đó nghĩ như thế nào nữa, chính là cảm thấy anh đang thiếu nợ em, hiện tại nhớ lại, chính mình đúng là ngốc.”

“Anh hối hận rồi?” Âm thanh Bạch Vân Bằng trầm xuống.

“Anh hối hận.” Nhận ra được thân thể người bên cạnh cứng ngắc, Lê Nhiên đem cậu ôm chặt, môi cắn nhẹ trên xương quai hàm, mỉm cười, “Hối hận vì đã nuôi lớn một đứa nhỏ có tính cách kém như vậy, nếu em ngoan ngoãn một chút thì quá tốt rồi.”

“Xía, anh có tư cách gì nói em?” Bạch Vân Bằng bất mãn, mở miệng cắn anh một cái.

Một lúc sau, Lê Nhiên còn nói: “Cũng không biết hiện tại đứa bé kia ra sao rồi.”

“Nếu như anh hối hận, chúng ta cùng đi tìm cậu ấy, mà cậu ấy tên gì nhỉ?”

“Lê Nhạc Phi.”

“Nhạc Phi? Phải gọi Tần Cối mới đúng.”

“Nói bậy.”

“Nhà của anh mà, khẳng định là có trá, không gọi Tần Cối mà gọi Nhạc Phi, quá đáng tiếc.”

“Chết đi.” Lê Nhiên nện nhẹ lên người cậu.

“Sau khi em xuất viện, chúng ta cùng đi tìm hấn?” Bạch Vân Bằng hết sức cường điệu hai chữ “Chúng ta”

Lê Nhiên nhướng mày: “Không cần trả tiền?”

“Lúc em cần, anh có tiền trả sao?” Bạch Vân Bằng tức giận liếc anh, tiến lại dán lên người anh, hôn lên trán người yêu, “Anh phải trả hết cả cuộc đời cho em, đời này trả không hết, không phải còn có đời sau sao?”

“Cái trừng phạt này đúng là đặc biệt nha.” Lê Nhiên lạnh lùng nói.

“Ít nói nhảm.”

“Em nói xem, nếu bác sĩ Tống đi vào, có giật mình hay không?”

“Giật thì cứ giật, ai thèm quẩn hấn. Nếu hấn giật mình, không bằng trực tiếp biểu hiện cảm xúc mãnh liệt đến với hấn, bảo đảm đem hấn dọa đến ngất xỉu.”

Lê Nhiên gậy lên trán cậu: “Cút. Em như bây giờ, còn có thể làm gì?”

“Lê Nhiên!” Bạch Vân Bằng nổi giận.

“Chuyện gì?” Lê Nhiên ngoáy lỗ tai mình đứng đờ như không.

“Anh đang chất vấn một thân tôn nghiêm của người đàn ông đó! Chỉ bị xuất huyết dạ dày cỡ con thoi mà, em cảnh cáo anh, anh không nên ép em, nếu không em liều cái mạng này, cũng phải ở chỗ này chịch...”

Lê Nhiên lộ ra nụ cười khiêu khích hờ hững, đánh gãy sự uy hiếp từ cậu: “Có bản lĩnh em cứ việc chịch tại đây nha, Bạch, Vân, Bằng, tiên, sinh.”

“Lê Nhiên!”

Cơn tức giận bị nuốt trở vào trong miệng, xoát xuýt thành nụ hôn dài triền miên.

Cái cảm xúc mãnh liệt liệu có đến hay không, vậy cứ để sau hẵng nói.

Ngoài cửa sổ, cảnh sắc tươi đẹp dần dần sáng tỏ.

8. Chương 8: Phiền Ngoại

Có một loại người rất thích gây phiền phức, rõ ràng là một người có khả năng hoàn thành hết tất cả mọi chuyện, nhất định phải lồi lõm kéo kéo đi làm chuyện khác, còn lẽ thẳng khí hùng, giống như có trăm ngàn lý do, không làm như vậy sẽ cảm thấy ngứa ngáy tay chân.

Có thể phán đoán, nếu như người đó không phải có tính ỷ lại quá mạnh, thông thường mà nói, lý do cũng chỉ có một.

Đó chính là yêu.

“Lê Nhiên, anh xong chưa? Máy điều hòa không mở được, em nóng muốn chết rồi!” Bạch Vân Bằng để thân trần ngồi trên sàn nhà, không nhịn được liến giục.

Đồng dạng ngồi ở trên sàn nhà, tóc dài ngắn ngang tùy ý cột gọn cuốn lên trên đầu, Lê Nhiên vội vàng nộ gấp bản thảo so với cậu càng nổi nóng: “Nóng chết sao không tự mình đi mua, em cũng không phải đứa nhỏ ba tuổi.”

“Không được!” Bạch Vân Bằng liến mạng quạt tay, một bên chém đinh chặt sắt nói, “Có nóng chết em cũng muốn đi cùng anh. Một ngày chỉ có hai mươi bốn tiếng, nếu hiện tại em đi mua điều hòa, xuống lầu, đi ngân hàng, xếp hàng, lại trở về, chỉ ít phải uống phí hai giờ ở cùng với anh.”

“Em có bệnh.” Lê Nhiên chẳng muốn nhiều lời, ngón tay đẹp đẽ như múa trên bàn phím, gõ lên từng từ từng chữ. Bỗng nhiên cảm nhận có nguồn nhiệt tiến tới gần mình, anh hơi nghiêng đầu, ánh mắt quét đến người nào đó đang dùng chính tay chân bò qua chỗ mình.

“Dừng.” Lê Nhiên khinh thường ác liệt liếc qua, “Không được lại đây, nóng.”

Đáng tiếc nhiều năm ở chung, ánh mắt anh một nửa có lực sát thương đều bị Bạch Vân Bằng tự động che đậy, nửa còn lại thì vừa mới bắt đầu đã không có ý định thả đi. Trên thực tế, đối với Bạch Vân Bằng mà nói, từ trước cho đến nay cậu không nhần tâm xuống tay.

Một người kiên định thực hành, một người không kiên định chống cự, kết quả, đương nhiên là Lê Nhiên mặt như hàn băng bị một người có nhiệt độ nóng hổi ôm ấp vào người.

“Trên người anh mát mẻ quá, thật là thoải mái.” Bạch Vân Bằng ôm người nào đó trong lòng ngực không còn chê nóng nữa, trái lại như một con chó cỡ lớn đang hưng phấn phe phẩy đuôi, phiền nhiễu thì không nói làm gì, thỉnh thoảng còn dùng mũi ngửi ngửi, “Anh thay đổi dầu gội đầu sao? Mùi rất thơm.”

“Chỉ còn một chút nữa là xong rồi, đừng làm phiền anh.” Dù sao cũng đã ôm rồi, Lê Nhiên đơn giản nhích gần về phía sau, lấy trọng lượng mình đè tới, sống lưng trong thời gian dài ngồi thẳng nay được buông lỏng một chút.

“Ừm.” Bạch Vân Bằng ở phía sau thành thật không làm gì nữa, chỉ ôm lấy anh, cằm đặt trên vai anh, nhìn anh gõ chữ.

Một lúc sau...

“Lê Nhiên.”

“Hử?”

“Em quạt giúp anh nhé.”

“Nếu em sợ anh nóng, chỉ bằng cách anh ra xa một chút.”

“Cái này thì không được.”

Lê Nhiên cười nhạt, không nói nữa. Bạch Vân Bằng cầm lấy quạt tay, cẩn thận nghiêm túc quạt cho anh. Khí trời như vậy, ngay cả gió cũng rất nóng, nhưng cái người cầm quạt tay vẫn ở bên cạnh quạt cho người khác, cho dù có nóng cũng phải nhịn.

“Xong rồi.” Gửi bản thảo qua email, Lê Nhiên thở dài một hơi.

“Thật sao?” Bạch Vân Bằng nhảy cẫng lên, hai con mắt sáng trưng, “Thay quần áo thôi, chúng ta đi mua điều hòa!”

Lê Nhiên buồn cười đứng lên, đột nhiên tầm mắt bỗng dừng mơ hồ, tất cả các điểm ánh sáng ngay trước mắt đột nhiên mờ hẳn, còn buồn nôn đến lợi hại, nhanh chóng chụp lấy vai Bạch Vân Bằng đứng bên cạnh, giọng nói vẫn rất bình tĩnh: “Chờ một chút, hình như anh bị say nắng rồi.”

“Anh sao thế?” Bạch Vân Bằng so với anh căng thẳng hơn rất nhiều, nhanh chóng đỡ anh ngồi xuống, “Anh có chỗ nào không thoải mái? Anh chờ em một chút, em đi lấy đá... CMN, tủ lạnh cũng không dùng được. Anh trước tiên cứ nằm đây đi, tuyệt đối không được cử động, em đi rót ly nước cho anh.” Bịch bịch bịch tiếng bước chân ra khỏi phòng ngủ, rất nhanh lại bịch bịch bịch trở về, Bạch Vân Bằng ngồi xồm người xuống, ôm lấy Lê Nhiên, cẩn thận đưa nước cho anh uống.

Dòng nước mát mẻ từ từ ngấm vào người, Lê Nhiên thoải mái đi rất nhiều: “Được rồi, không sao rồi.” Nói xong anh còn muốn đứng lên.

“Anh làm gì đó, không nên lộn xộn!” Bạch Vân Bằng lập tức đè anh xuống.

“Anh đã nói không sao rồi mà.” Lê Nhiên không nhịn được nhú mày, đẩy cậu ra.

“Cho dù không có chuyện gì thì cũng không được đứng dậy.” Thái độ Bạch Vân Bằng rất kiên quyết, không để ý Lê Nhiên phản đối, thẳng thắn đem anh từ chỗ ngồi ôm lên, đi đến bên giường mới đặt anh xuống, sau đó bưng thau nước sạch tới, vắt khăn lạnh lau tay anh, một bên lau, một bên vẫn chưa yên tâm hỏi dò, “Anh có thoải mái không? Đây chắc chắn là say nắng rồi, không còn chỗ nào khác khó chịu chứ?”

Biết lúc này phản kháng cũng vô dụng, Lê Nhiên chỉ lắc đầu một cái.

Sau khi lau tay và mặt, cùng lau một bên người xong, đối mặt với thân thể đẹp đẽ sắp sửa bị mình thoát , nếu như nói trong lòng không có điểm tà niệm thì đó là lời nói dối, nhưng cả người đối phương đang trong giai đoạn thế này, có điểm tà niệm thì có thể làm gì? Bạch Vân Bằng cắn răng: “Không sao chứ, em đi ra ngoài mua điều hòa, trước tiên anh cứ nằm nghỉ ngơi đi.”

Lê Nhiên gật đầu đáp ứng, nhắm đôi mắt lại, bận rộn nhiều ngày như vậy, xác thực rất mệt, nếu không cũng không đến nỗi bị say nắng đến thế.

Thời điểm tỉnh lại anh cảm nhận được điều hòa đang thổi đến người mình, bên người không có ai, nhưng mùi hương trong phòng bếp rõ ràng truyền tới vào trong phòng.

Lê Nhiên từ từ ngồi dậy, quần áo của mình chỉ toàn là mồ hôi, đương nhiên không thể mặc, anh mở tủ quần áo ra, cầm lấy áo lót trắng cỡ lớn của Bạch Vân Bằng mặc vào, chậm rãi bước vào phòng bếp.

Bạch Vân Bằng nghe được tiếng bước chân, biết là anh: “Tỉnh rồi? Không có chuyện gì...” Nói tới chỗ này đột nhiên mạnh mẽ dừng lại, ánh mắt cậu dừng ngay trên người Lê Nhiên.

Nhưng dường như Lê Nhiên chưa phát hiện, đi tới bên cạnh cậu nhìn vào trong nồi, nhú mày: “Lại là cháo tổ yến, anh không thích uống cái này chút nào.”

“Anh bị say nắng, phải cố gắng bồi bổ.” Cậu nói như từ trong hàm răng thốt ra, cổ tay áo rộng lớn lộ ra cánh tay trắng nõn, đã nhiều ngày rồi không được nhìn thấy cạnh đẹp đến thế, đôi chân thon dài kiên cường cách mình chỉ trong gang tấc, Bạch Vân Bằng cảm giác mình nhấn nại đến cực hạn rồi.

“Ừ.” Lê Nhiên gật gù, nghiêng đầu, đối mặt Bạch Vân Bằng, lộ ra nụ cười.

Anh tuyệt đối cố ý.

Bạch Vân Bằng hắng một nhịp tim, đã mất đi không chế.

“Lê Nhiên.”

“Hử?”

“Anh đã khỏe rồi?”

“Ừm.”

“Cái kia... Anh biết em muốn làm gì chứ?”

Ngay cả chữ “Ừ” cuối cùng này, là được phát ra giữa răng môi hai người. Cuối cùng cũng thực hiện được Bạch Vân Bằng thẳng thắn dứt khoát lấy áo lót mới vừa mặc vừa cởi vừa đưa tay từ dưới đi lên.

Trong phòng bếp có một chiếc bàn dài bằng phẳng, đúng là một chỗ tốt.

Điện đã bật, điều hòa cũng mở, cho dù hai người có làm chút gì đó, cũng không cần lo lắng bị say nắng nha?

Có người nói, mùa hè là mùa không hề lãng mạn một tí nào.

Nhưng đối với những người đang say trong men tình mà nói, những thứ này, có đáng là gì? HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-lua-dao>